

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 45

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ.—ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1908

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 1 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

ΟΙ ΠΡΩΤΟΥΡΓΟΙ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΟΣ

Φραγκίσκος Ίωσήφ Αυτοκράτωρ της Αυστρίας και Φερδινάνδος δ' αὐτοκράτορας Βουλγαρίας.
(Ἐκ τῆς αὐτῆς φωτογραφίας)

100

ΣΤΙΧΟΙ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Μου σφίγγει ο καιρός σάν θηλεία το λαιμό
Και μέσ' στην καρδιά με δαγκώνει σάν φρέδι.
Παράξενο θέλω ν' αρχίσω ταξείδι,
χωρίς, μα χωρίς τελειωμό.

Το δρόμο μου άργά να τραβώ, να τραβώ,
Άλλα πουθενά και ποτέ να μη στέχω,
Ψυχή νά μη βρίζω, ή πάντα να μπλέκω
με κόσμο τυφλό και βουβό.

Νά νοιώθω τριγύρω πλατειά ξερημιά,
Κλεισμένα τὰ σπήτια, τὰ τζάκια σβυσμένα,
Ψηλά νά μη φέγγω σότερι κανένα,
Και κάτω γυναίκα καμιά.

Αί! Ίσως σε τέτοιο ταξείδι αν ήζιτō,
Άτέλειωτο, ξρμo, σ' άγνωστη χώρα,
Δέν ήδω τρομάρα μη γίνω, σάν τώρα,
Της ψεύτρας άγάτης σφαγτό.

Κ. Παλαυάς.

ΣΕ ΠΟΝΩ

Σε άγαπώ στού κάμπου τ' άνδρόσπαρτα λειβάδια,
Όταν ή άνεμώνη κι' ή μαργαρίτα άνθη,
Και τού μικρού χεριού σου τὰ βελουδένια χάρδια
Φτερόνουν την ψυχή μου, πού τόσο σε ποθεί.

Σε άγαπώ τō βράδυ στο ήσυχο άκρογιάλι,
Στη μυστική τού θέρους κι' άδωα σιγαλιά,
Στόν άμώ μου σάν γέροντα τō άμορφο κεφάλι,
Κι' ό μπάτις σου άνεμίζη τὰ ξεπλεγα μαλλιά.

Σε άγαπώ στο δάσος, όταν μονάχο άνθόνι
Τόν πόνο του στής νύχτας τὰ σκότη κελαιδή,
Ή περ άργά τού έρμου κορυδαύλου οί τόντοι
Τή χαρυνή μās ψάλλουν στού πένκον τō κλαδί.

Μά όταν μέσ' στού κόσμου τō άπιστο τō κύμα
Σε βλέπω νά διαβαίνης, παρθένα, σε πονώ,
Μακριά σου τότε σέρναι τō θλιβερό μου βήμα,
Και κάμπο κι' άκρογιάλι και δάσος λιμνονώ.

Γ. Στρατήνης.

ΑΠΟ ΤΟΝ "ΡΟΔΩΝΑ",
ΤΟΥ ΠΕΡΣΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

Νομοθάτης της εκ Κελλάς είχε θυγάτρα άσχη-
μοίτην ευροκομένην εις ώραν γάμου. Έπειδή δε,
μεθ' όλην την προσπάθειάν της και τō άγρότιον, ουδέποτε
έβριθε να συζευχθί μετ' αυτής, την έδωκεν ως σύ-
ζυγον εις ένα τυφλόν. Αναφέρεται όμως ότι τον
καιόν εκείνον Ιατρός τις, θεραπεύων τούς όφθαλ-
μούς των τυφλών, άφίχθη εν Κελλά. Πρώτησαν
δὲ τότε τόν νομοθάτη, διατί δέν φροντίσει περί της
θεραπείας τού τυφλού γαμβρού του. Φοβόμην μη
αναβλέψη και αποδώσῃ την κόρην μου, απήντησε.
Προτιμώτερον άρα ο συζυγός άσχημον γυναικός να
ήναι τυφλός.

Είδον δέομας τινάς ρόδων άνθρῶν προσκολλη-
μένον επί δώματός τινος μετά χόρτου. Και ήρώ-
τησα: «Ποιον είνε το ποταπόν τοῦτο χόρτον, τὸ
όποιον είναι τεθειμένον πλησίον τού ρόδου, ως αν
είχον άμφοτέρω την αὐτήν άξίαν;» Και τὸ χόρτον μου
απήντησε: «Σιώπα! ο γενναίωφρων άνθρώπος δέν
ληρομνεί τὰ δικαιώματα της κοινοβίας» εαν δέν
έχω ούτε ώριμότητα, ούτε χροιά, ούτε ενωδιαν, είναι
εν τούτοις χόρτον εκ τού ίδιου κήπου.»

Άφρικανός εταίρης έλεγεν εις την σποάν των πλου-
σίων εις τὸ Χαλκίδιον: «Πλούσιοί μου! εαν οὐδὲ εἰ-
σθε εὐχέσθαι και φιλόδηθοροι και αν ήμεῖς ενικόμην
τὰ πάθη μας, ή συνήθειαν τού εταίριον ήδελον εξαλει-
φθῇ εκ τού κόσμου.»

Ω εγκράτεια! κατάστηθέ με πλούσιον, δίδει οὐ-
δέις πλούτος υπάρχει ανώτερός σου.

Ο στερούμενος ύπομονής στερεΐται και συνείσεως.

Εν Αλγυπτῳ υπήρχον δύο ηγεμονάπαιδες, εξ ὧν
ο μὲν εξήμασε τὰς ἐπιστήμας και ἐγένετο ο σοφώτερος
τού αἰώνος τού, ο δὲ ἀπέκτησε πλοῦτην και έγινε
Βεζύρης της Αιγύπτου. Ο πλούσιος έβλεπε τόν σο-
φόν με όμια πλήρες περιφρονησῶς και τὸυ έλεγεν:
«Εγὼ ανήλθα εις την υπερίστην έξουσίαν, ενῶ σὺ
έμεινες εις την πενίαν.» Ο δ' έτερος απήντησεν:
«Πρόσθε, ενῶ εὐδοχία την κληρονομίαν των
Προφητών, δηλ. την Έπιστήμην, εν ὃ οὐ εὖγες
μνήης της κληρονομίας τού Φαραώ, δηλ. της βασι-
λείας της Αιγύπτου. Σὺ εἶσαι ή σφήν υπό τὸ κέντρον
της όποιας ανατενάζουν οί άνθρώποι, ενῶ εγὼ δέν
έχω την δύναμιν να βασανίσω τούς ανθρώπους, και
εὐχαριστῶ τόν Θεόν δι' αὐτό.»

Τὸ να μη τρώγῃ τις τίποτε, όταν δέν υπάρχῃ κα-
τεπίκουσα ανάγκη, και ν' αποστήρη την χεῖρά του
ἀπὸ των φαγητῶν, όταν τὸυ υπολείπεται ακόμη ὀρε-
ξίς, ἀποτελεῖ τὸ μυστήριον της ηγείας.

Όταν ἀπέκτησέ τις την συνήθειαν να τρώγῃ ὀλί-
γον, ἐποφύρει εύκόλος την πείναν, διαν αὐτήν ἐπέλ-
θη. Ἄλλ' εἰν παραδίεται εις τὰς φροντίδας τού
σώματος εις τόν καιόν της άφθονίας, άμα έλθῃ ή
συνφορά, δά αποθάνῃ εξ αἰτίας.

Ο,τι ζητεῖς ως χάριν παρὰ χαμερπῶν ανθρώπων
τὸ προσθένεις εις τὸ σάμα σου και τὸ ἀραιεῖς ἀπὸ
την ψυχὴν σου.

Εάν ἐπώλουν τὸ ὕδωρ της ζωῆς αντί της τιμῆς, ο
σοφός δέν θά ήρόραεν εξ αὐτοῦ διότι εἶναι προτι-
μώτερον ν' αποθηρῶκομεν εντίμως παρὰ νά ζώμεν
ἐκονειδίως.

Περισσότερον ευχαριστῶς τρώγει κανείς κοιλύν-
θην ἀπὸ της χειρός άνθρώπου πεπορισιμένου δι'
ἀξιοσύνης γαστρίτης, παρὰ γλέκιομα διδόμενον
παρὰ χειρός βανούσου τινός ανθρώπου.

ΖΗΛΕΙΑ

Η άγέραςη ή άγάτη Σου με κάνει όλο ζήλεια!
Δέν θέλω άλλος ἀπὸ ἐμέ να βλέπῃ τὸ κορμί Σου
τὸ λυγρό, δέν θέλω, όμως! άλλων θνητῶν ζήλεια
να λένε λόγια ερωτικά γὰ την άγρή μορφή Σου.

Ζηλεύω τόν καθέναν σιμά Σου πού διαβαίνει!
και θαμτομένος σου θεωρεῖ της χάρες Σου της τόσας...
Πνίγομαι! λυώνω διόκορμo; κ' ή ζήλεια με πεθαίνει
και πνίγεις της κόλασης φοιχτά με καινε γλώσσες!

Μισὸ κι' αὐτὰ τ' ἄδερφρα μου διαν οὐ ξαντικρίζουν,
κι' όλος ο κόσμος γίνεται μέσ' στή καρδιά μου φθόνος!
Θέλω κόσμους και σιμάντια όπου οὐ εἰργαζίζον
να πνίξω! κ' εἶναι μοναχός νά σ' έγω μέγρος μου...
[μόνος!]

Ναύπλιον Ἀλέκος Μουτζουρίδης

SONETTO

Φάτα, γλυκεῖα Σελήνη, οὐ ποῦ τόσο
δείγνειςαι θελκτικῇ μέσ' στή γαλήνη,
τόν στενὸ δρόμo; ή καρδιά μου ἀχ'! πόσο
νά ξερες λιποθύμησε γὰ νά δῇ Έκείνη!

—Τώρα έλα, πού με πολλα διαμάντια ή δρόσο
την κατανή σου κόμη δά λαμτρινή.
—Εἶνε ώρα ή άγάτη μου, μα ωστόσο
οὐδ' ένα φιλή σὰ χεῖλῃ δέν μοῦ δίνει...

—Φεύγεις, Σελήνη, και οκοτεινάζεις ο δρόμος,
τόν θάμνον ἀπ' εις φράκτες ή ακιές μακαρίζουν.
Εἶνε σιλήτης τῆς Μοῖρας μας ο Νόμος.
—Κι' οσοι άγαποῦν έζησι οὐ πεθαίνουν.—
—Αχ! μήπως εἶν' Εκείνη ποῦχεται; Μά όμως
δύσε, Σελήνη, γιατί οί παλμοί πληθαίνουν!...
Λουδοβίκος Πέτερς.

ΙΔΙΩΜΑΤΑ ΕΠΙΦΑΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο Λούθηρος δέν ήδυνάτο νά γράψῃ, αν δέν είχε
πλησίον των ποδῶν του τόν άσπαιτόν του οκύλλον,
τόν όποιον έγραφεν ιδιοχειρῶς.

Επί τού γραφείου του εντόκοιτο πάντοτε εις ἐλε-
φάντινος στανός. Τούς δὲ τοίχους τού σπουδαση-
ρίου του εκάλυπτον γελοιογραφία, και εἰκότες των
αντιπάλων αὐτοῦ.

Οσάκις εἶχεν ὀρεξιν, εἰργάετο κατὰ συνέθειαν
ἐπὶ πολλάς ήμέρας οδόλους εξερχόμενος.
Όταν δὲ έκουράζετο, ελάμβανε την κιάσαν ή τὸν
αὐτόν.

Μετά την μονακήν, οὐδὲν άλλο ήγάπησε περι-
οότερον ή τὰ νήπια και τὰ άνθη.

Αναπαρόμενος εκ των κόπων του ο Ροχελί έπαιξε
με δώδεκα γάτους.

Ο Ρουσσώ έγραφε την προίαν, ο Λεοτά την με-
σημβριαν, ο Βύρταν κατὰ τὰς μεσονυκτίους ώρας.

Ο Αρδονίνος ήγείετο της κλήνης την Άην της
προίας και εἰργάετο μέχρι της εσπέρας. Ο Αλέ-
ξανδρος Ουμβρόλδος έκοιμάτο μόνον 4 ώρας της
ήμέρας, έγραφε δὲ πάντοτε επί των ροιτών.

Ο Μίλτον έγραφε τούς στίχους του εν ὥρᾳ βα-
θείας νυκτός.

Επειδή δὲ ήτο τυφλός άφύπνιζε την θυγάτρα
του και της υπνηρούσε.

Επίσης και ή Γεωργία Σάνδη, εκκαταλείουσα
τὰς εσπερίδας περί τὸ μεσονύκτιον, εἰργάετο κατ'
οίκον 4—5 ώρας.

Όταν έκουράζετο, έδωρεα καπνόν ἀπὸ σιγαρέτου
ή μακρὰς καπνοούρτης. Κατὰ τὰς νυκτερινάς της
μελέτας έπινε μόνον γάλα. Τὰ εὐάναγιστα χεῖρ-
γραφέ της οδύεκοτε περιεχον διόρθωσις.

Εὖμορφο άμπελί χωρίς σπαφίλι πεντάρα δέν
έξιζει.

Η ευτυχία εἶνε ὅπως τὰ ὀρόλογια: όσον ἀπλού-
στερα εἶνε τόσοον ὀλιγώτερον χαλῶν.

Εσο κύριος της θελήσεώς σου και δοῦλος της
συνειδήσεώς σου.

ΜΑΣΑΖ

Τελεῖα ἐπιστημονική θεραπεία ρευμα-
τισμῶν, νευραλγιῶν, στομάχου, δυσκοιλί-
της, ρευτιζῶν κλπ. παρὰ τῆς Κ^α
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΒΡΑΧΙΛΙΟΥ
Ὁδὸς Ἰπποκράτους 6

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Εἰς τὰς Ἀθήνας
συντηρήσαντο οί εφημέριοι Κρατίνος μετ' την άσπίαν
Μυρσίνην, εκ Σταδίου. Τόν Κρατίνον ήβουσε
τὸ Ιερὸν χόρος νά εκδιώξη τον φόνον τού πατρός
του Κρεῦγα, τον όποιον είχε φονεύσει, κατὰ τούς
νόμους της Ὀλυμπίας, ο Συνοκοῦσιος Δαμόφρων. Ἡ
έκδοσις δά εἰνέτο εις τὸ αὐτὸ Σταδίον της Ὀλυμ-
πίας, εἰς τὸ Κρατίνος έμπεσε νά συναγωνισθῇ μετ'
τον υἱόν τού φονέας Δαμ' ξένου, τον Κλέωνα. Τήν
Μυρσίνην είχε χάσει εξ Ἀθηνῶν πρό τριετίας και
τόρα μόνον την έκαυέρθεν εις την Ὀλυμπίαν. Μίαν
αἰτίαν, κατὰ την παρθενη των συνήθειων, μόλις εν-
τήλλαν τὰς πρώτας λέξεις, ενεφανίσθη εκ της
γειτονικής σκηνης ή εταῖρα της Κορίνθου Λαῖς, ή
όποια ηρτυκεῖτοσα, χάριν τού περικαλλούς Κρατίνου,
αποκαλύπτει εις αὐτόν ότι ή Μυρσίνη δέν εἶνε παρὰ ή
Λαῖη, ή κόρη τού Δαμόφρου, τού φονέου τού πατρός
του. Μετὰ τὰς σσηνάς, αἰτίνας εκπροσώπησαν, συνε-
τριμμένος ο Κρατίνος ήσυχια νά βαδίσῃ πρὸς τὸ κατά-
λυμα των άγωνιστῶν, ἀπὸ τὸ όποιον εἶχεν εξέλθει
παρώνυμος. Διερχόμενος πρὸ τού καπὸ τού Διός, ενε-
φανίσθη τόν άλλοντον χαρισμόν, τον όποιον είχε λαβεῖ
παρ' αὐτοῦ, και τόρα μόνον κατόρθωσε νά τον εξη-
γήσῃ.

(Ἡ Συνέχεια)

Ο μάντις εἶχεν εἰπεῖ:
«Ἡ Νέμεσις πλέκει στεφάνους ενδρόους, ἀλλ' ή
Άφροδίτη τούς διαλύει.»

Τώρα εἶναι τὰ πάντα.
Ἡ θεά της Έκδικήσεως τού ήτοίμαξε την νίκην,
ἀλλὰ την ἐμπόδισε τὸ Έρωτος ή θεά.

Καὶ πάλιν δοκέπειτο:
«Εἶνε τάχα δυνατόν νά εξέλθῃ πρὸς Σταδίου
νικητῆς και νά μὴ σπεύδῃ ν' ἀναγείλῃ την νίκην
μου εις την άκατηγνήν μου; Ἄλλ' εἶνε, ἀρ' έτέρου,
δυνάτον νά της άναγείλῃ μετ' την ιδιὴν μου νίκην
την ιδιὴν της κατσορσφην;»

Εἴρηκε νά την ληρομνίσῃ.
«Ποῖος τὸ λέγει; αὐτὸ; Ποῖος ήγάπησε την Μυρ-
σίνην και φαντάζεται ότι ήμπορεῖ νά την ληρομ-
νίσῃ;... Ἄλλὰ τί απομένει; εις την ζωήν, όταν ή
Μυρσίνη λείψῃ;»

Τώρα και αἱ παλαιαί του ὑποψίαι διελύοντο,
καθὼς και τὰ μυστήρια.

Ἡ κόρη ήγάπα τόν Κλέωνα ως ἀδελφόν της και
έδωκε τότε συχνά διὰ την δυστυχίαν τού αἰκτο της.
Δέν τὸν ήπάτησε λοιπόν ποτέ, οὐδὲ εἶχεν άκατη-
γοῖ άλλον ἐκτός αὐτοῦ.

«Ὁ διαδάται προινάοι, οί έποιοι μεταβαλίνεαι ἀμέ-
ριστοι εις τούς νακός της Ὀλυμπίας, ὃ εὐτυχίς
διαδάται, αἰσθάνομαι: τον πόνον νά σὰς ερωτήσω:
δύνεται νά ληρομνίσῃ την Μυρσίνην εκείνος, ο
όποιος την ήγάπησεν!...»

Έπλησεν εις τὸ σίκχημα τὸν άγωνιστῶν.
Τῇν βαθεία έπεκράτησε, ὃς δέν ὀλοι έκοιμῶντο
ἀκόμη.

Ο φρουρός δέν ήτο εις την θέσιν του.
«Φανένται: έκουράσθη νά με περιμένῃ και έκοι-
μήνῃ και αὐτός.»

Εἰσῆλθεν εις τόν θαλάμνον του.
Ἡ κλήν του ήτο ὀκτικός.
Εστράφη τὸ βλέμμα τριγύρω του.

Τὰ πάντα εἰρσικοντο εις την θέσιν των.
Ἦσαν όλα ἀμετάβλητα, καθ' ήν ὥραν εις την
ιδιὴν του τυχὴν ἐπῆλθε τοιαυτή μεταβολή.

«Ἄλλὰ διατί κοιμῶνται ἀκόμη; Ὁ ήλιος ἀνέ-
τειλε πρὸ πολλοῦ. Τί ἀρὰ εἶς συμβαίνει; Μήπως
έπαυσα νά βλέπω ή έχασα τὸ λογικόν μου;»

Εἰσῆλθεν εις τὸ προαύλιον.
Εν μέσῳ της ἀπολύτου σιότης, άκούει: μακρό-
θεν εὐλαφρά βήματα.

Ἦτο ο φρουρός.
— Εἰπὶ τέλους τί συμβαίνει; σήμερον;
— Καταστράφην, αὐθέντα μου.
— Τί λέγεις, άνθρωπε; Έγὼ σ' έρωτῶ διατί οί
άγωνισταὶ δέν ήγέρθησαν ἀκόμη;

— Οί άγωνισταὶ εἰρσικονται πρὸ πολλοῦ εις
τὸ γυμνάσιον. Διατί, αὐθέντα μου, πού έφες αὐ-
τήν την συμφοράν; Ἀνέτειλεν ο ήλιος, ήγέρθησαν
όλοι και ο ἄρχων ἀνεκάλυψε την άπουσίαν σου.
Με ήρώτησε πού ήσο και απήντησα ότι δέν γνο-
ρίζω τίποτε. Μοῦ έπέδξαν τότε ζήμιαν χρημά-
των, την όποιαν δέν έχω νά καταβάλω εκ τού πτω-
χοῦ μου βαλκαντίου. Καταστράφην, αὐθέντα μου.
— Μή θηρήνῃς ως παιδίον... Ἀδὲ τὸ χρέμη αὐτό
και πνίξε τὰ δάκρυά σου. Πλήρωσε την ποτὴν σου
και ήσυχάζε. Ἄλλὰ δι' ἐμέ τί θά συμβῇ;

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΜΥΡΣΙΝΗ

— Ἡ ιδιὴ σου θέσις εἶνε φοβερώτερα, αὐθέντα.
Ο νόμος ρητῶς αποκλείει τὸν Ἀγώνων τούς παρ-
άτας τοι.

— Τί λέγεις, πτωχὲ άνθρωπε; Εἰσαι εις τὰ λο-
γικά σου;

— Ἡ τιμωρία αὐτὴ ἐπαδὴθή εις όλους τούς
παρνομήσαντας. Ἦκουσα δὲ και σήμερον νά λέ-
γουν, ἀπὸς ἀπεκάλυψαν την άπουσίαν σου: «Τί
κρίμα, τὸ Ὀλυμπιονίκου Κρεῦγα ο υἱός ν' ἀπο-
κλεισθῇ των Ἀγώνων!»

— Ἀρσέ με μόνον, εἶπεν ο νεανίας πρὸς τόν
φρουρόν.

— Οί Θεοί μετὰ σοῦ, απήντησεν ο φύλας και ἄ-
πεμκρύνθη.

Εἰς τὸ γυμνάσιον δέν τὸυ έπατρέπετο πλέον νά
μεταβῇ την ήμέραν εκείνην, διότι ή ὥρα είχε
παράλθε.

Εἰς τόν θαλάμνον του δέν ήδυνάτο νά μείνῃ, διότι
εἰσέπειτο μήπως ἀντικατηθῇ τὸ κρανίον του ἀπὸ
τόν άλλον της καρχίλης του.

Μή γνωρίζων τί νά κάμῃ, εἰσῆλθεν εις τὸ προαύ-
λιον, έπροχώρησεν εις την πύλιν και εκάθησεν εκεί
ἐπὶ ενός λίθου εἰρσικονμένου εις την ὁδόν.

Εστῆριξε την καρχίλην εις τὰς πλάμας του και
προσέδλεπε τὸ εἶδος, μη προσέχων εις τούς φαι-
ρούς διαβάτας, οί όποιοι τόν παρτηήρουν περι-
έρχως.

Εἰς εξ αὐτῶν εσταματήσαν αἰφνης ενώπιόν του
και τόν εἰσῆταξε διὰ τὸ βλέμματός προσεκτικῶς.

Ο Κρατίνος ήγερσε την καρχίλην, και εἶδε τόν
ἀπελευθέρων Ἀντίνοον, τόν μικρόν άλλοτε φίλον
του και ὀδονλ της Μυρσίνης.

Εταράχθη, ήλλάζε χρώμα και δέν εἰρσικε μίαν
λέξιν νά τὸυ εἴπῃ.

— Καλέ μου αὐθέντα, εἶπε πρώτος ο νεανίας,
εἰσαι οὐ; Έκινδύνεωσα νά μὴ σε γνωρίσω.

— Μεταβλήθην τόσῳ πολὺ; ήρώτησεν ο Κρα-
τίνος.

— Οὔτε εἰκοσιν ήμέραι δέν παρήλθον, ἀφ'ότου
σε εἶδα εις την Κορίνθον και σοῦ ὀνύσω, εις τὸ
διαστήμα αὐτὸ κατέστης άγνώριστος. Εἰς την Κο-
ρίνθον σε άνεγνωρίσκα αἰέτως, μολοντί σε συνήν-
την κατόπιν τριῶν ετών. Τώρα κατεπλήρσωμαι διὰ
την μετάνοιάν σου.

Ο Κρατίνος εἰσῆταξε βαθείως.
— Ἄν μ' έβλεπες χθές, τὸυ εἶπε, θά μ' εἰρσικες
τόν υἱόν. Μία νύξ εἶνε ἀρκετή ν' ἀνταρτίξῃ τὸ ερ-
γον ελοκλήρων ετών.

— Με αφήνεις νά πιστεύσω ότι διήλθες ἀπόψε
νύκτα τρομεράν.

— Αὐθέντα μου άκατηγνέ, φανέσαι ότι πάσχεις
πολὺ. Έχεις εἶδη, ενώπιόν σου, ένα άνθρωπον έτοι-
μον νά θυσιασθῇ πρὸς χάριν σου. Πᾶς δύναμαι νά
βοηθῶ τόν ευεργέτην μου;

— Παῖδιον!... Ζητεῖς νά κάμῃς αὐτὸ και οί Θεοί
ἀδυνατοῦν.

— Καλέ μου αὐθέντα, εὐημήρησον ότι και άλλοτε
πάσχω με εὐρήκως παρήγορον βοηθόν.

— Εκτότε ἀνταρτίχησαι τὰ πάντα, μικρὰ μου
φίλε.

Ο Ἀντίνοος τόν παρτηήρσε προσεκτικῶς.

— Δέν άγαπᾷς πλέον την Μυρσίνην; ήρώ-
τησε.

— Σ' εἰροκρίτω: μη άναφέρῃς τὸ ὄνομα αὐ-
τοῦ... απήντησεν ο Κρατίνος εἰσθεθεῖς...

Και μετὰ τινος σιγῆς προσέβησαν:

— Οὔτε δι' ἐμέ υπάρχει πλέον Μυρσίνη, οὔτε
διὰ σε.

— Ἀπέθανεν; ήρώτησε μετ' τρόπον ο Ἀντίνοος.

Ο Κρατίνος έφερε τὰς χεῖρας εις τὸ πρόσωπον
και δέν απήντησε.

Τήν σιγὴν εκείνην θόρυβος ήκούσθη ἀπὸ τὸ ἄ-
κρον της ὁδοῦ.

Ο Ἀντίνοος στραφείς εἶδεν ὀμάδα ανθρώπων πε-
λυπληγῇ, συνοδεύσαντων ὀλίγους άγωνιστάς.

Προφανῶς ήρχοντο εις τὸ κατάλυμα.

— Αὐθέντα μου, έρχονται ξένοι... Δέν εἶνε ἴσως
φρόνιμον νά σε ἴδουν τοιουτοτρόπως.

Ο Κρατίνος εσταράχη πρὸς τούς έρχόμενους.

— Ἄν οί ὀφθαλμοί μου δέν με ἀπατοῦν, εἶνε ο
καλὸς Κροτωνιάτης, εἶπε με εκπληξιν.

— Ἀληθῶς, προσέβηκεν ο Ἀντίνοος, εἶνε ο εἰ-
δοξος Μίλων.

Εσπευσαν ἀμφότεροι νά τόν προῦπαντήσουν.
Ο Μίλων εὐστοκλεσθῇ ν' άναγνωρίσῃ τόν Κρα-
τίνον.

Όταν όμως ο νεανίας έρρίφθη εις την άγκαλήν
του, ο άγαθός Κροτωνιάτης εκραύγασε μετ' την β-
ρεῖν φωνήν του:

— Ο καλὸς μου Κρατίνος...
Τόν παρτηήρσε κατόπιν και εἶπε μεθ' ὅν:

— Έγινες ἀληθῆς ήρωας... Μά τόν Δία, αρχίζω
νά σε φοβόμην.

από την τιμωρία, εσώθηκε και από τον έρωτα, ο οποίος σου εμπόδιζε το έργο. Τι άλλο περισσόταρο ζητάς;

— Ο Κρατινός εσώπηκε.
— Όχι! λείπει... Τι έχεις;
— Ήγερσε την κεφαλήν ο νεανίας και προσέειπε: «Τόν Μίλωνα, επί τινος στιγμής, με τους οφθαλμούς υγρούς».

— Δέν έννοεις;... τόν ήρώτησε με φωνήν άσθενή.
— Μα τότε Θεός, όχι...
— Φαί!... έκρηξαν ο Κρατινός... αγαπή...
— Νεανία, άκουσε καλώς αυτά, τά έποτα θά σου είπω, άπέντησε μετά τινος θλίψεως ο Κρατινός... «Αγαπή άκούη... Τό βλέπω, είναι δύσκολον τά άκρίβησιν κανείς μίαν άγάπην νεανικήν, ως είνε δύσκολον να θεραπεύση άμέσως έν βαθύ τραύμα. Τι θέλεις όμως να γίνει, αφού ένάπιόν σου χάνει τό βάραθρον; Πρέπει να κλείσης τούς οφθαλμούς και να πέσης... Κατηνάλωσας τέσσαρα έτη είς άσκήσεις και γυμνάσια, διά να άναστήσης τό σώμα και καταστήσης την ψυχήν σου κραταιά. Δέν υπήρξε τόσος χρόνος άρκιτός να σε έπληξη άναντιών των παθών; Αν ο έρωας σου έστρέφεται πρός μίαν άλλην κόρην, οϊκονόμοτε, πρώτος έγώ θά σου έλεγα: «Αγάπα». Αλλά πώς να σου τό είπω τώρα διά την Συρακουσίαν; Τό ν' αγαπής την Μυρσίνη είνε ως να μισής τόν έαυτόν σου και τό γένος σου. Την στιγμήν, κατά την οποίαν θά εύρεθής έν νέου είς την άγκάλην της, θά σαλευθή άναμφέβολος ο Άδης, και θ' άνακινήσει επί της γής, έμπροσθεν σου, τό φάσμα τού νεκρού πατρός σου, τρέμον έξ όργης και ζήτην έκδικήν. Ούτε άνθρωπος θά συγχωρήσῃ τότε τό έγκλήμα σου, ούτε Θεός. Θά είσαι καταράτος και άναγής, και αϊ θύραι των ανθρώπων θά κλεισθούν ένάντιόν σου. Όπως και αϊ πόλεις των νανών... Έργος δέ σου και άτιμος και περιφρονήμενος, θά ζητήσης τότε την παρηγορίαν τού θανάτου, είς τούς λίθους των βράχων, ή είς τήν θαλάσσην τά κύματα.

— Ο Κρατινός έστρεψεν, ως εάν οι λόγοι τού Κρατινίου διάχων είνε της τυχής του.

— Σ' έξορκίζω, Μίλων, πάσσε, διότι οι λόγοι σου με φονεύουν.

— Έτελείωσα, Κρατινέ... Δέν θά σε άφισω όμως πριν μου θώσης μίαν ύπόσχασιν.

— Λέγε.

— Ότι από σήμερον ή Συρακουσία είνε διά σε νεκρά, ότι δέν θά ζητήσης πλέον να την ίδως και ότι θά την λησμονήσης.

— Ο Κρατινός ηρώτησε.

— Σού τό ύπόσχομαι... έφέλλισα.

— Θέλω να τό όρκισθής είς τόν Δία.

— Μίλων...
— Διστάζεις;
— Ο νεανίας έφερε την χείρα είς τό μέτωπον, διότι ένόμιζεν ότι ή κεφαλή του θά διαρραγή.
— Κρατινέ... αυτό ποιά κόμηεις είς ύδρις κατά τού νεκρού πατρός σου.
— Ο Κρατινός έτεινε βραδέως τάς χείρας πρός τόν ουρανόν και έπρόφερε με φωνήν βαρείαν, ως ή συμφορά.
— Τό όρκίζομαι.
— Έπασσε κατόπιν επί ενός σκήμποδος και δέν ήμίλει πλέον.

Τήν αυτήν ώραν ο Άντινός διέσχισε την Όλυμπίαν και ήρώτα ξένους και έντοπίους:
— Είπέ μου, καλέ διαδέχτα, ποιά είνε αϊ σκηνή αι των Συρακουσίων;

Τού έδειξαν τό μέρος.

— Έκεί πάλιν ήρώτησε:

— Μήπως γνωρίζεις, ξένε, ποιά εύρίσκεται: ο υίός τού συμπατριώτου σου Δαμοξένου;

— Είς τό γυμνάσιον της Ήλιδος.

— Καί οι συγγενείς του; Ο γέρον Συνοκράτης και ή Μυρσίνη;

— Δέν γνωρίζω καμμίαν Μυρσίνη. Αν ζητήσῃ τόν γέροντα παιδοτρέτην και την άδελφήν του Κλέωνος, θά τούς εύρης είς την σκηνήν εκείνην.

— Έκεί πλησίον της ώρας Λαίδος;

— Άκριβώς.

— Ο Θεός έσπευσε κατ' εύθείαν.

Είδε μίαν δούλην είς την θύραν και την ήρώτησεν:

— Η ώραία Μυρσίνη είνε εδώ;

— Ποία Μυρσίνη;... Εδώ, ξένε, κατοικεί ή Αδύη, ή κόρη τού Δαμοξένου έν Συρακουσών.

— Καί ο γέρον Συνοκράτης;

— Καί αυτός.

— Τι θέλεις να είπής;

— Ο γέρον Συνοκράτης εύρίσκει εδώ με την κόρην τού Δαμοξένου.

— Θέλω να τόν ίδω, είπεν ο Άντινός και ώδηγήθη υπό της παιδικής έντός της σκηνής.

Έχρησάθη διά είπη τό όνομα του, διά να τόν άνθυμωθή ο γέρον.

— Άντήλλαξαν ταχέως φράσεις και ο Άντινός έσπευσε να έρωτησῃ:

— Ποιά είνε ή καλή μου δέσποινα Μυρσίνη;

— Ο γέρον άστένεζε και ώδήγησε τόν νεανίαν πλυσίον της, άφήςας αὐτούς μόνους.

— Η κόρη ήτο εξηλεκμένη επί άνακλίντρου, με

τούς βραχίονας γυμνούς, την κόρην αυτήν και τό στήθος έλεύθερον.

— Η μορφή της ήτο όχρα και ήγροι οι όφθαλμοί της.

— Εξέφερε αλαφράν κραυγήν έκπληξης, μόλις άνεγνώρισε τόν παλαιόν της δούλον, και τόν άφήςκε να της φιλήσῃ τάς χείρας.

— Ζήεις λοιπόν, καλή μου δέσποινα, αγαπητή κυρία μου, ζήεις;...

— Άλλοίμονον ναί; Άλλά διατί μ' έρωτάς με τόσον άπορίαν; Ένόμιζες ότι θά είχα άποθάνει;

— Καί αν άγίνετο, δέν θά τό έπίστευα ποτέ.

— Διατί λοιπόν εξέπληξης έπειδή με ήγρες εδώ;

— Κυρία μου, πώς να σου τό είπω; Ήκουσα πρό όλίγου ότι είχες άποθάνει.

— Καί ποιος ένδιαφέρεται διά την ζωήν μου και σου έδωκε τούτην άγγέλιαν;

— Ο Κρατινός, κυρία μου.

— Η Αδύη ήχρτασε περισσότερον, τά δέ χείλη της τά ύποτρέποντα δέν ήδυνήθησαν ν' άρθώσουν λέξιν.

— Μού είπε με ύφος θλιβερόν, πολύ θλιβερόν, κυρία μου, με άληθήν σπαράγμόν, «Άντινός, ούτε δι' έμέ ύπάρχει πλέον Μυρσίνη, ούτε διά σε...» Τόν βαβήν του πόνον και την βαρείαν φράσιν του διέκοψε τυχαίον γεγονός. Δέν ήθέλησε να μού είπη περισσότερα και έσπευσε να βεβαιωθή περί τού κακού άγγέλματος. Σε έβρισκα όμως ζώσαν, αγαπητή μου δέσποινα, και πιστεύω με, είμαι εύτυχής. Άς είς εύλογημένοι οι Θεοί.

— Οι Θεοί είνε σκληροί, πτωχή μου Άντινός, διότι με άφινουν άκούη είς την ζωήν.

— Άλλά τί συμπαίσιος λοιπόν, δέσποινά μου; Δέν θά μείνη ο πιστός σου δούλος τί κακόν σου έπιβλέων από τότε;

— Έν μέση λυγμών και δακρύων, ή κόρη άπεκάλυψε τά πάντα είς τόν νεανίαν.

— Βοηθήμεν είς τά δάκρυα και τόν πόνον της, εύρε την άδελφήν του ο Κλέων εισελθών την ώραν εκείνην είς την σκηνήν.

— Διατί κλαίεις; την ήρώτησε με άυστηρότητα.

— Η Αδύη δέν ήμίλησε.

— Τά γνωρίζω όλα, είπεν ο νεανίας, και, μ' αὐτούς Θεούς, εάν κλαίης δι' αυτά, πιστεύω με ότι παραφρονείς.

— Πάσχω πολύ, έφθόριζεν ή κόρη.

— Τραλή!... δέν έννοεις λοιπόν ότι έγκλημάτε; Δέν έννοεις ότι χύνεις δάκρυα δι' άνθρωπον, ο οποίος εύχεται και παρασκευάζει την καταστροφήν μας;...

(Ακολουθεί)

— Η κόρη ήτο εξηλεκμένη επί άνακλίντρου, με

Μοι & Τοι

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Η έν λογοκριτών Έκτροπή, είς ήν παρετίμηναν τάς σταλείσας μεταφράσεις τού Γαλλικού ποιημάτιου τού Φιλολογικού Διαγωνισμού μας, ένέκλεισεν έν ιδιαιτέρω φακέλλω όσας έξ αυτών έδεώθησεν έπιτυχεύσας και συνόδευσεν αυτές διά της έοικμένης έπιστολής:

Φίλε Κύριε Ποταμίανε,

Έκ των υπερβληθεσών υπό την κρίσιν μας υπερπενηντήκοντα μεταφράσεων άπεχωρίσαμεν τάς έσοκληστότας δέκα. Μη έρωτήσης έκπληκτος: «Μόνον δέκα;» Διότι είνε μάλιστα πολλά. Θά πισθής δέ περί τούτου, όταν άναλογισθής ότι οι διαγωνισθέντες είνε έξηβοί ή πόλις υπερβήσαν την έρημικήν ήλικαν—ως διεγινόμεν έκ της σχολικής γλώσης, έκ της άγνοίας τού μέτρου, τού κακούχου των όμοιοκαταλήξεων, τού άκατάληφτου των φράσεων και των λέξεων και έξ αυτής άκόμη της άσθαλείας τού γραφικού χαλιού της άκόμης. Μη έκπληκτος λοιπόν καθόλου άπ' εναντίας δέ να ήσαι εύχαριστήμενος, διότι έδωκες την ώδήν είς ποιητικούς νεσσούς να φιλοποιήσας τά πρώτα φιλλομάτα σου, και είς φαντασίας, αϊ έποιαί μόλις έπεξεύρησαν, ν' άποπειραθύν τό πρώτον περυσινά σου, και είς ένδιαίτημα των Μουσών. Και περισσότερον άκούη, πρέπει να θεωρήσῃς ως εύτύχημα τό ότι ή φίλη «Ελλάς»—ως μετά πολλής χαράς παρατηρούμεν—έγενεν ή φιλογική Κυρηνή, είς την όποιαν άποθύνον τό πρώτον μέλι ποιητικού μέλισμα, αϊ όποιαί γνωρίζουν να έκλέχουν τά ευδαιστερα άνθη διά να ροφούν τόν χυμόν των. Αν δέ είς τόν παρόντα διαγωνισμόν αϊ μέλισσαι σου ήτόχησαν είς την κατασκευήν των κρηνηθών, άρκεί ο λογοτεχνικός ζήλος των όποιων έπέδειξαν, διά να τούς συγχωρήσῃ ή έλευθερία της γλώσης περί τόν στίχον, τά όποια έπαινον—ο φιλοποιεί είς τό νεσθόν της ήλικίας αυτών και είς την περί τό γραφέν άπειρίαν των.

Άλλ' όπως βλέπεις, μεταξύ των ποιητικων νεοσών, των συναυθροζόμενων υπό τάς πέγυγας σου, ύπάρχουν και άειδίτες, οι όποιαί με κανονικότεραν πτήσιν—άποτέλεσμα κάποιας λογοτεχνικής έμπειρίας και ποιητικής άσκήσεως—υψώθησαν μέχρι των πρώτων κορυφών τού Παναρισού είς τόν μεταφραστικόν διαγωνισμόν. Άς παρακολουθήσωμεν λοιπόν τούς άειδίτες αὐτούς και άς ίδωμεν ποιοι κατώρθωσαν να άνέλθουν ύψηλότερα.

Ο κ. Κώστας Κατωμβής άπέδωκε μέν έν πολλοίς πιστώθ την ιδέαν τού πρωτοτύπου, αλλά δέν έπρόσεξεν ότι ο ποιητής δέν θέλει να είπη ότι άπλώνει, αλλά—κατά φυσικόν λόγον και έπιτυχή παρομοίαν—διπλώνει τάς πέγυγας του είς την καρδίαν της φίλης του, όπως τό πτηνόν έντός της καλίας του. Τό σπουδαιότερον δέ, ο μεταφραστής, αντίθετος πρός ότι άνεγνώρισε είς τούς όρους τού διαγωνισμού, δέν έτήρησε τό μέτρον και την όμοιοκαταλήξιν τού πρωτοτύπου. Ο κ. Τάκης Γ. Τσάκωνας, έν Κορίνθου, μετέφρασεν είς καθαρεύσιν. Η γλώσσα δέν θά ήτο έλάττωμα τού έργου, αν ή μετάφρασις τού πρώτου τετραστίχου ήτο πιστή. Άτυχώς προσετέθη είς αὐτό φράσις μη ύπακούσα είς τό πρωτότυπον, ή δέ ιδέα των δύο τελευταίων στίχων άπεδόθη διά περιφράσεως. Πρέπει όμως να σημειωθή ότι και ή γλώσσα είνε άφύστος και ο στίχος κανονικός. Αϊ μεταφράσεις των δεσποινίδων Τουλίας Σ. Νοταρά και Μαρίας Θ. Χρήση, έξ Αθηνών, φέρουν τόν τύπον της γυναικείας άβρότητας είς την φράσιν, την άπλην και άβίαστον. Άλλ' υπερβολή τις αισθηματική ώδησεν άμφοτέρας να παρεκκλίνουν των έννοιών τού κεμένου, ή δέ παρεκκλίσις είνε τούτη, ώστε της μέν Δδος Νοταρά τό έργο να φαίνεται πρωτότυπον, λόγω των πολλών μεταφορών, της δέ Δδος Χρήση οι τελευταίοι στίχοι να περιέχουν ιδέαν όλος αντίθετον εκείνης, ήτις ύπάρχει είς τό γαλλικόν κεμένον. Αϊ μεταφράσεις των κ. κ. Κίμωνος Θεοδοροπούλου, έξ Αθηνών, Ντίωνος Βεβελιανών, έν Σπάρτης, και Λάμπρου Έφράστη, έν Πειραιώς, φέρουν έν κοινόν έλάττωμα, την άτυχή άποδοσιν της φράσεως: «la saison nouvelle», ήτις ως έποχή γάμου—όπως μεταφράζει ο πρώτος—σπερείται ποιητικής χάριτος, αντίθετα πρός τόν γλυκύν γαρμόν, τού όλου ποιήματος και φαίνεται μάλλον ως σκόπιμος μεταφορική έκφρασις, τεθείσα όπως άριονικώς συνηχίση μετ' αυτής ή φράσις «τά

πτερά μου»—ως έποχή δέ νέα ή καινούργια—όπως μεταφράζουν οι δύο άλλοι—οὐδεμίαν έχει έννοιαν και είνε πεζοτάτη και ξερά. Ένθ' είνε κοινώς γνωστόν ότι ή ποιητικότητα Άνοιξ' είνε ή έποχή (la nouvelle saison), καθ' ήν τά πτηνά άέκουν τάς φωνέας των.—Παρατηρούμεν επίσης ότι πολλοί των στίχων τού κ. Θεοδοροπούλου χωλαίνουν, ο δέ κ. Βεβελιανώνης παρείδε τάς παραβολάς και δέν έπρόσεξεν είς την όμοιοτητα των είκόνων τού ποιήματος και έγραψεν ιδιαισώς τού, αϊ όποιαί πολύ άτέχουν και της ιδέας τού ποιητού και της πραγματικότητας. Είς τά όλισθήματα ταύτα άπορούμεν πώς περιέτρεσαν οι νεαροί αὐτοί ποιηταί, ένθ' είνε γνωστόν είς τούς άναγνώστας της «Ελλάδος» ότι ο μέν κ. Θεοδορόπουλος είνε δεξιότατος μεταφραστής—τοῦδ' όπερ «μαρτυρεί περί των φιλολογικων έφοδιών του—ότι είνε ποιητής είς τά πρωτότυπα πεζά λογοτεχνικά του και ότι γνωρίζει να τηρή τόν ρυθμόν και την άριονίαν είς τούς στίχους του, ο δέ κ. Βεβελιανώνης διά των όλίγων ποιημάτων του, τά όποια τό φύλλον σους έφύλοξεν, κατέδειξεν ότι έχει πολλόν λυρισμόν και έπιτυχές ποιητικόν ιδέας και φυσικότητα είς τάς εικόνας—τά όποια δεικνύουν και γονιμότητα φαντασίας και τέχνην ποιητικήν.—Ός πρός την τελευταίαν όμως ταύτην άρετήν, την ποιητικήν τέχνην, υπερέχει των άλλων ή μετάφρασις τού κ. Λάμπρου Έφράστη. Ο ποιητής φαίνεται ότι έχει μελετήσει τούς κανόνες τού ρυθμού και των μέτρων, τούς όποιους εισήγαγον οι όλιγοί παρ' ήμιν καλλιτέχνη τού στίχου είς τά έργα των τά προέμενα ως ύποδείγματα ποιητικής τέχνης, και παρακολουθεί την είς ύψος λόγου, λεκτικόν και γραμματικόν τύπου διαμόρφωσιν της νεώτερης ελληνικής λογοτεχνίας. Άλλ' άτυχώς ή προσήλωση του είς τούς κανόνες της Τέχνης άπήρσεν από τού ποιήματος του την χάριν και φυσικότητα. Αϊ φράσεις άποτινόνται και οι στίχοι άπόλυσαν την εύρυθμίαν των διά των συνιχέσεων, των έκδηλφων και των περιττών συλλαβών. Και τοιςυποτόπος ή τρυφερότης τού αισθηματικού και ή ώραύτης των παρομοιώσεων τού γαλλικού ποιημάτιου έθυσιάσθησαν είς την άστυρίαν Τέχνην.—Τάς άρετάς της μετάφρασεως τού κ. Έφράστη, αλλά και τά έλαττώματα της έχει και ή μετάφρασις τού κ. Άλέκου Μουτσοπούλου, έν Ναυπλίου. Ο ποιητικός αὐτός άειδίτης, τού όποιου τά έργα μεν άμφιβάλλομεν ότι ήμεις μέν, κ. Ποταμίανε, μετά χαράς φιλοξενείμεν, οι δέ άναγνώσται σας μεθ' ήδονης άναγινώσκουν, ίσταται ήδη από δειράδος είς δειράδα τού όρου των θυγατέρων της Μνημοσύνης, βλέπει την Μοῦσαν να τού προσηιδιή ως φίλη, είνε δέ και φιλολογικός κατηχημένος όσον όλιγο των συνεγερσών σου, ως άποδεικνύουν οι λογοτεχνικά παρατηρήσεις αϊ σχετικαί πρός τό πρωτότυπον τού γαλλικού ποιημάτιου, τάς όποιας έγραψεν είς την συναποσταλείσαν πρός ήμεις έπιστολήν του. Δέν πρέπει ε-πομένως να θεωρήσῃς ως άτύχημα, άλλ' ως άπλή άπροσεξία, ή μικρά παρεκτροπή τού από της ιδέας τού γαλλίου ποιητού, είς ήν υπέπεσεν έν τη μεταφράσει των δύο τελευταίων στίχων τού πρώτου τετραστίχου. Έν τούτοις ή παρεκτροπή αυτή τάσαι τό έργον τού κ. Μουτσοπούλου—είς την κρίσιν άμερολήπτων κριτών—είς μόλιαν κατοικήσαν έκείνην, είς ήν ή άστυρία καίτοι όφείλει να τάξη τάς μεταφράσεις των κ. κ. Πέτρου Σκακων, και Σώτρου Παντά έξ Αθηνών. Ο κ. Σκακός έλευθεριάζει μέν είς τόν στίχον και τό μέτρον, και αναγράφει την νεανικήν «ρόδη» κατά γλωσσικήν ακριβολογίαν σόλοκον και ευρισκόμεν έν δυσαρμονία πρός την άφρον δημόδη φράσιν τού όλου, επί πλέον δέ έχει προσθέσει λέξεις ως κοσμητικά επίθετα άλλων μη ύπακούσας είς τό πρωτότυπον, άλλ' έπέδωκε πιστώθ την ιδέαν, και τό αισθημα και την χάριν τού πρωτοτύπου, είς τάς άρετάς δ' αὐτάς της μετάφρασεώς του πρέπει να ύποχωρήσῃ ή άστυρία της Τέχνης, προκειμένου περί άπονομής άπλού έπαίνου είς τόν ποιητήν.

Προκειμένου όμως περί ποιητικων, δέν να έπικρατήσῃ τό άστυριον δικαίον και είς την κρίσιν των όρων τού διαγωνισμού, θεωρούμεν ως νόμιμον, να ύποχωρήσῃ ή έπίκρισις. Τους όρους δέ τούτους έκπληροί, αν όχι έν παντί, άλλ' έν τούτοις πλείστοις ή μετάφρασις τού κ. Παντά Βεβελιανώνης. Τό πρώτον δηλώσαμεν θά είνε ή ιστορία των Αθηνών υπό τούς Τούρκους, τό πρώτον μέρος είς δ' έκδοσιν και τό δεύτερον άνάκτορον μέγχι τούδε. Ο κόσμος των γραμμάτων και πάς φιλομαθής άναμένει την πολυτιμώτατην έργασίαν τού κ. Καμπούρογλου, της έποιας τ' αναγκάσμενα έν τη άγγελία κεφάλαια είνε έξόχως ένδιαφέροντα.

Τό άλλον ένός ανθρώπου είνε γεγραμμένον είς τό παρόντον.

Η τύχη λαογέται καίτοι και διαν κοίταται, άλλ' οὐδέποτε διαν όνειροποιήσῃ.

Και τώρα, φίλε κύριε Ποταμίανε, σάς παρακαλούμεν να μη δημοσιεύσετε μετά της κρίσεως και τάς υπογραφάς μας. Είμεθα και ήμεις όλίγον φιλόλογοι και όλίγον ποιηταί και έπιθυμούμεν να διατηρήσωμεν τάς συμπαθείας των νεοφών συναδέλφων μας, όχι διά τό ύλικόν, αλλά διά τό ποιητικόν μας συμφέρον. Ίσως μάς άνταγισθή, ότι ή προσθήκη των όνομάτων μας θά προσέδιδεν—όχι βέβαια τό αλάθητον, αλλά—κάποιαν αυθεντίαν είς την κριτικήν αυτήν. Άλλά διατί να προκαλέσωμεν έστον και τόν νεανικήν ένδοξάν των συνεργατών σου, οίτινες έν τη νεανική ένδοξάν των έπαινεσάν, ως σκληρός τάς γραμμάς αὐτάς; Δέν ζητούμεν, ως έννοεσαι, κ. Ποταμίανε, παρά όλίγων συμπαθειών έν μέρους της νεαυς τού έρχεται πρός τό φιλολογικόν και ποιητικόν μας έργο. Αυτό είνε τό μόνον κέρδος των Έλλήνων λογοτεχνών, αφού τό ύλικόν είνε μια χίμαρα. Καί τό κέρδος αὐτό εμπεριόρμεν να τό διατηρήσωμεν διά της άνωνημίας.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Σημ. «ΕΛΛΑΔΟΣ».—Η συναδελφική άβρότης μας επιβάλλει να δεχθώμεν τάς παρακλήσεις της Έκτροπής και να μη δημοσιεύσωμεν τά όνόματα των μελών της. Παρακαλούμεν και οι άναγνώσται μας, ιδίως οι δέ μετάσχόντες τού διαγωνισμού, να ορσασθύν την έπιθυμίαν των κριτών και να μη ζητήσουν να άποκαλύψωμεν πρός αὐτούς τά όνόματα των.

Την κρίσιν αὐτών εύρισκομεν δικαίαν και διά τούτο δημοσιεύομεν άμέσως κατωτέρω πρώτην μέν την μετάφρασιν τού κ. Σώτρου Β. Παντά και δευτέραν την τού κ. Πέτρου Σκακων. Παρακαλούμεν δέ τόν κ. Παντάν να μās άποστείλῃ την φωτογραφίαν του μέτρη της ποιεύσης Τούτης, ώστε της δημοσιεύσωμεν είς τό προσεχές φύλλον.

ΕΓΩ ΚΑΙ ΣΥ

Όπως τό ποίη διαλέγει την τρανεαφνίλνι τού δρόμου

Γιά να κρίνῃ τή φρολήν του, άμα ή άνοιξη ροδίση, Κ' έγώ βρήκα τή καρδίαν και άπαλλά έγώ άνομιχισί το πτερό μου

Σώτρου Β. Παντά

Αθήναι

Σάν τό πουλάκι τού ζητεί να αλέξῃ τή φρολήν του, Την Άνοιξ', σ'ά όροσιν καίτοι όφείλει να ροδίση, Ηώρα κι' έγώ, άφάσῃ, να φύλλα της καρδιάς σου Να αλέξω, ήρεμα, φρολή άγάτης μουσικής

Τό ήσυχον και όροσιν ροδίση τή φρολήν σου, Χίνει σ'ά άνθη, τού κερού, διαμάντιν δροσά, Σ' έμε δ' Θεός έχάριος τή τρυφερή καρδιά σου, Να γίνω και τό δάκρυ μου, όταν ποῦ βάλῃ.

Αθήναι

Πέτρος Σκακός

ΔΙΠΛΩΝ

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ κ. Δ. Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

Υπό τόν τίτλον τούτον άρχίζει μετ' όλίγων ή έκδοσις έλοκλήρου της ιστορικής και φιλολογικής έργασίας τού παρ' ήμιν έπαρκεώς λογίου, και είδικού μελετήτῃ της έποχής της τουρκοκρατίας κ. Δημ. Γρ. Καμπούρογλου, άειώνου της Έθνικής Βιβλιοθήκης. Τό πρώτον δηλώσαμεν θά είνε ή ιστορία των Αθηνών υπό τούς Τούρκους, τό πρώτον μέρος είς δ' έκδοσιν και τό δεύτερον άνάκτορον μέγχι τούδε. Ο κόσμος των γραμμάτων και πάς φιλομαθής άναμένει την πολυτιμώτατην έργασίαν τού κ. Καμπούρογλου, της έποιας τ' αναγκάσμενα έν τη άγγελία κεφάλαια είνε έξόχως ένδιαφέροντα.

Τό άλλον ένός ανθρώπου είνε γεγραμμένον είς τό παρόντον.

Η τύχη λαογέται καίτοι και διαν κοίταται, άλλ' οὐδέποτε διαν όνειροποιήσῃ.

Και τώρα, φίλε κύριε Ποταμίανε, σάς παρακαλούμεν να μη δημοσιεύσετε μετά της κρίσεως και τάς υπογραφάς μας. Είμεθα και ήμεις όλίγον φιλόλογοι και όλίγον ποιηταί και έπιθυμούμεν να διατηρήσωμεν τάς συμπαθείας των νεοφών συναδέλφων μας, όχι διά τό ύλικόν, αλλά διά τό ποιητικόν μας συμφέρον. Ίσως μάς άνταγισθή, ότι ή προσθήκη των όνομάτων μας θά προσέδιδεν—όχι βέβαια τό αλάθητον, αλλά—κάποιαν αυθεντίαν είς την κριτικήν αυτήν. Άλλά διατί να προκαλέσωμεν έστον και τόν νεανικήν ένδοξάν των συνεργατών σου, οίτινες έν τη νεανική ένδοξάν των έπαινεσάν, ως σκληρός τάς γραμμάς αὐτάς; Δέν ζητούμεν, ως έννοεσαι, κ. Ποταμίανε, παρά όλίγων συμπαθειών έν μέρους της νεαυς τού έρχεται πρός τό φιλολογικόν και ποιητικόν μας έργο. Αυτό είνε τό μόνον κέρδος των Έλλήνων λογοτεχνών, αφού τό ύλικόν είνε μια χίμαρα. Καί τό κέρδος αὐτό εμπεριόρμεν να τό διατηρήσωμεν διά της άνωνημίας.

Το ήσυχον και όροσιν ροδίση τή φρολήν σου, Χίνει σ'ά άνθη, τού κερού, διαμάντιν δροσά, Σ' έμε δ' Θεός έχάριος τή τρυφερή καρδιά σου, Να γίνω και τό δάκρυ μου, όταν ποῦ βάλῃ.

Αθήναι

Πέτρος Σκακός

ΔΙΠΛΩΝ

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ κ. Δ. Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

Υπό τόν τίτλον τούτον άρχίζει μετ' όλίγων ή έκδοσις έλοκλήρου της ιστορικής και φιλολογικής έργασίας τού παρ' ήμιν έπαρκεώς λογίου, και είδικού μελετήτῃ της έποχής της τουρκοκρατίας κ. Δημ. Γρ. Καμπούρογλου, άειώνου της Έθνικής Βιβλιοθήκης. Τό πρώτον δηλώσαμεν θά είνε ή ιστορία των Αθηνών υπό τούς Τούρκους, τό πρώτον μέρος είς δ' έκδοσιν και τό δεύτερον άνάκτορον μέγχι τούδε. Ο κόσμος των γραμμάτων και πάς φιλομαθής άναμένει την πολυτιμώτατην έργασίαν τού κ. Καμπούρογλου, της έποιας τ' αναγκάσμενα έν τη άγγελία κεφάλαια είνε έξόχως ένδιαφέροντα.

Τό άλλον ένός ανθρώπου είνε γεγραμμένον είς τό παρόντον.

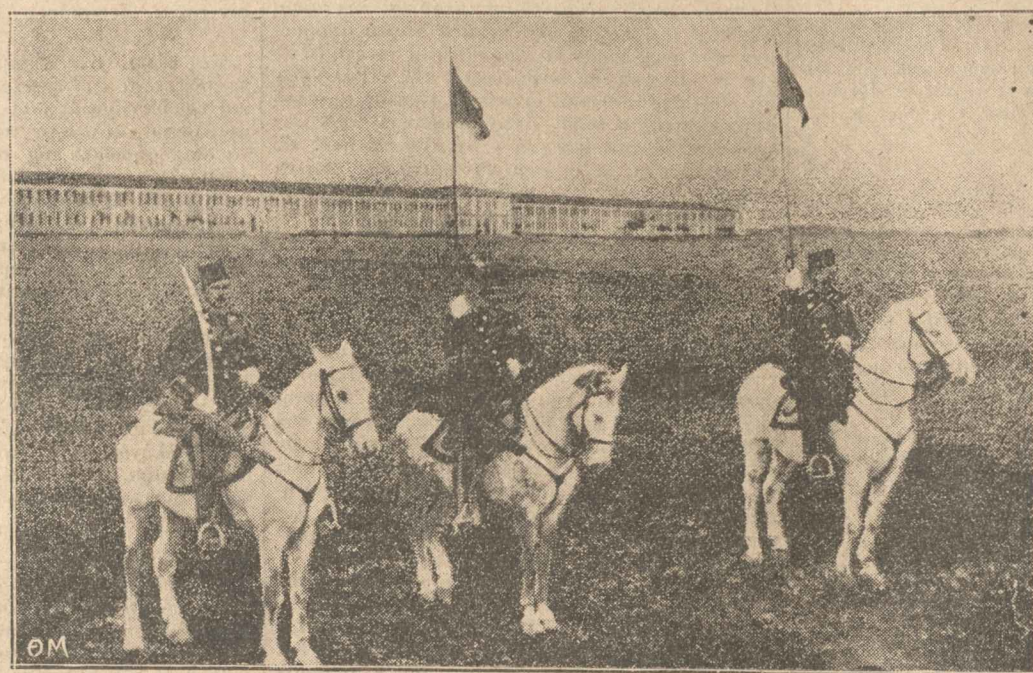
Η τύχη λαογέται καίτοι και διαν κοίταται, άλλ' οὐδέποτε διαν όνειροποιήσῃ.

Και τώρα, φίλε κύριε Ποταμίανε, σάς παρακαλούμεν να μη δημοσιεύσετε μετά της κρίσεως και τάς υπογραφάς μας. Είμεθα και ήμεις όλίγον φιλόλογοι και όλίγον ποιηταί και έπιθυμούμεν να διατηρήσωμεν τάς συμπαθείας των νεοφών συναδέλφων μας, όχι διά τό ύλικόν, αλλά διά τό ποιητικόν μας συμφέρον. Ίσως μάς άνταγισθή, ότι ή προσθήκη των όνομάτων μας θά προσέδιδεν—όχι βέβαια τό αλάθητον, αλλά—κάποιαν αυθεντίαν είς την κριτικήν αυτήν. Άλλά διατί να προκαλέσωμεν έστον και τόν νεανικήν ένδοξάν των συνεργατών σου, οίτινες έν τη νεανική ένδοξάν των έπαινεσάν, ως σκληρός τάς γραμμάς αὐτάς; Δέν ζητούμεν, ως έννοεσαι, κ. Ποταμίανε, παρά όλίγων συμπαθειών έν μέρους της νεαυς τού έρχεται πρός τό φιλολογικόν και ποιητικόν μας έργο. Αυτό είνε τό μόνον κέρδος των Έλλήνων λογοτεχνών, αφού τό ύλικόν είνε μια χίμαρα. Καί τό κέρδος αὐτό εμπεριόρμεν να τό διατηρήσωμεν διά της άνωνημίας.

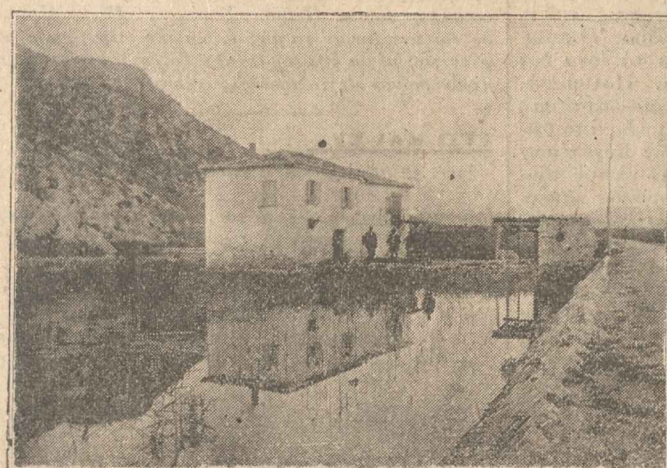
Το ήσυχον και όροσιν ροδίση τή φρολήν σου, Χίνει σ'ά άνθη, τού κερού, διαμάντιν δροσά, Σ' έμε δ' Θεός έχάριος τή τρυφερή καρδιά σου, Να γίνω και τό δάκρυ μου, όταν ποῦ βάλῃ.

Αθήναι

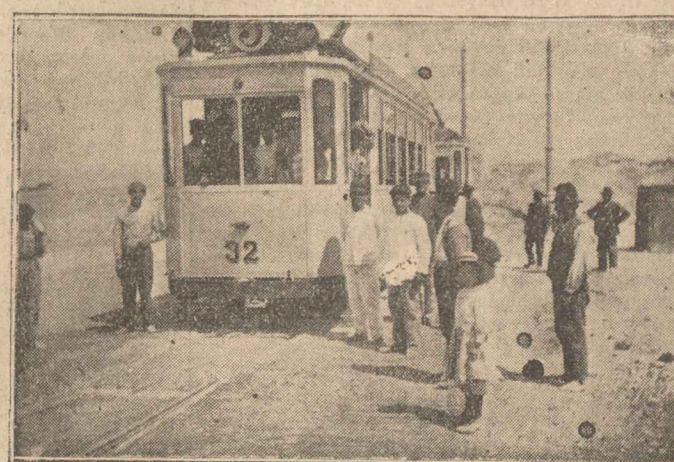
ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

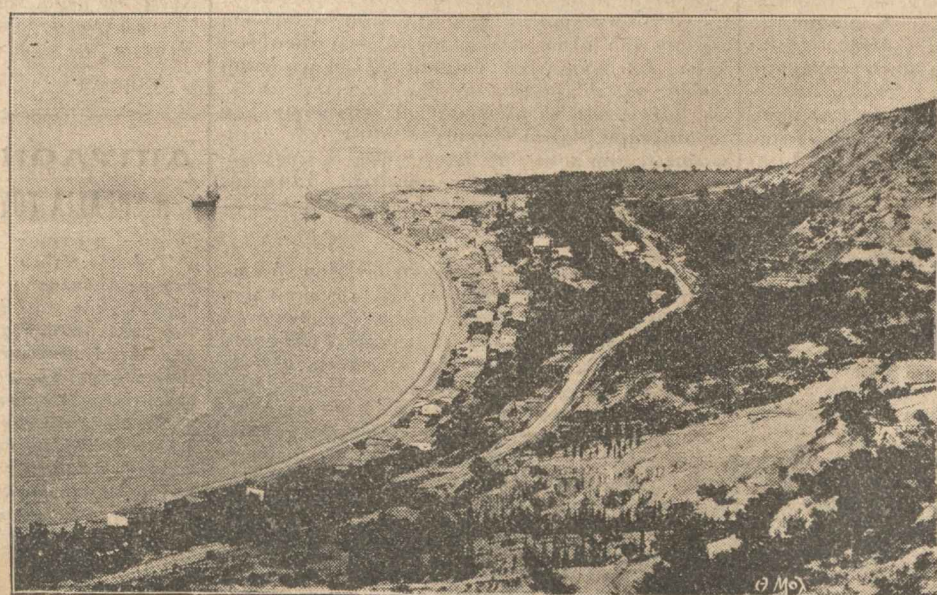
Ο ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ.—ΟΙ ΛΟΓΧΟΦΟΡΟΙ

Η ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΙΣ.—Θεσσαλικόν τοπίον.
(Φωτ. Τάκη Πετρίδου).

ΤΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΤΡΑΜ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
(Φωτογρ. κ. Γ. 'Αλεξίου)

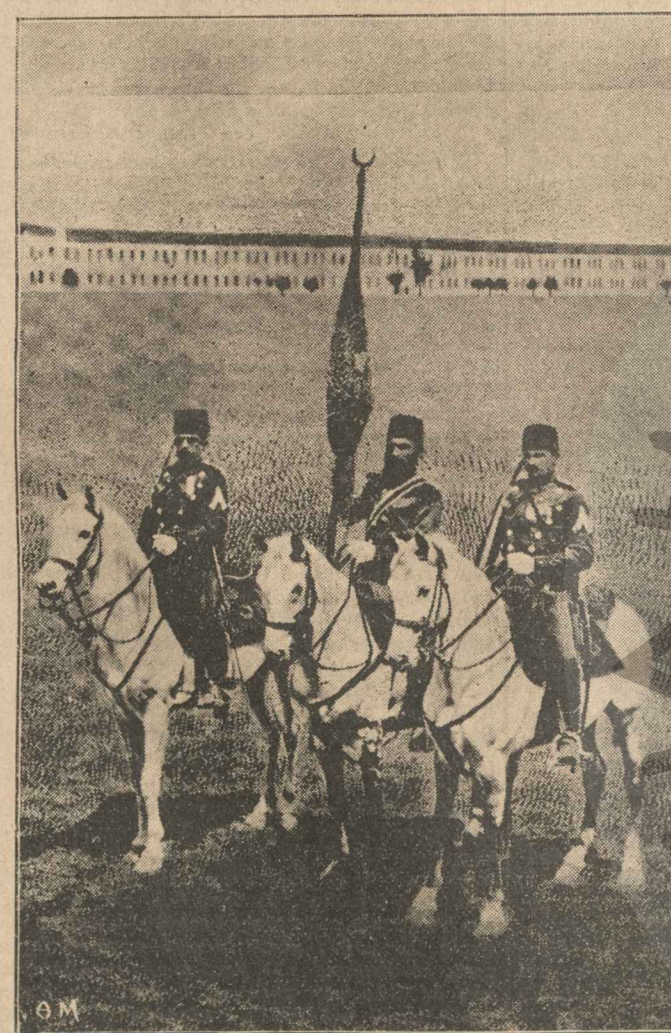

ΤΟ ΔΕΡΒΕΝΙΟΝ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ
(Φωτογρ. κ. Τ. Λαζανά, σταλείσα υπό του κ. 'Ιω. Γ. Γεωργαντοπούλου)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΕΝ ΑΜΑΛΙΑΔΙ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ
('Εστάλη υπό του κ. Μίμη Γατοπούλου εκ Πατρών)

ΤΟΥΡΚΟΙ ΙΠΠΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΕΡΤΟΓΡΟΥ

ΣΚΟΠΕΛΙΤΙΣΣΑ ΜΕ ΕΓΧΩΡΙΟΝ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΝ
('Εστάλη υπό του κ. Ε. Ρ. Σ. ἐξ Ἀλεξανδρείας)

ΑΝΑΤΑΣ ΕΠΙΧΡΗΣΕΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

Ανταποκρίσεις έκτεταται δεν δημοσιεύονται. Γίνονται δεκτά, όταν δεν υπερβαίνουν τους 10 στίχους.

ΚΡΗΤΗ.—Εξ όλων των επαρχιών της Κρήτης έλαβον πληθύν επιστολών, εις τας οποίας περιγράφεται ή αγάλλαισι των κατοίκων και ή ένδοξοισις διά τή γεγονότος της Ένωσεως μετά της Ελλάδος, την οποίαν οι Κρήτες έχουσαν αιδόμην. Τά γεγονότα είναι τόση γνωστά και ή χάρις της σερίδος ταύτης τόσον όλγος, ώστε λυπούμεθα μή δυνάμενοι να δημοσιεύσωμεν όλως τας ανταποκρίσεις ταύτας.

ΚΑΡΑΙΤΣΑ.—Τά μαθήματα τού γυμνασίου μας ήρχισαν υπό την διεύθυνση τού γυμνασιάρχου κ. Βλ. Παπαδάκη και τών καθηγητών κ. κ. Σ. Ζουζακίδη, Ι. Παπουράκου, Ν. Σπυριδίου και Ν. Νικολάου.

ΚΑΛΑΜΑΙ.—Τήν παρελθούσαν Τρίτην άνεχώρησαν έντευθεν διά Λάρισσαν ό εις τό έκαί Γυμνάσιον ύπερβάνον καθηγητής της Σουηδικής Γυμναστικής κ. Εύθύμιος Μικρούλας. Οι άπεροπληθείς φίλοι του και έμφορον αυτοί τή γρήγνρησαν τό κατευθύνον.

ΚΑΡΑΙΤΣΑ.—Μικρό άγγελοειδές, μόλις 8 ετών, άνηρπάγη από τών άγκαλιών τών γονέων της, ή μικρή Άντιγόνη τού μεγαλοκτηματίου και πρώην βουλευτού της επαρχίας μας κ. Δ. Μαλλιοπούλου. Συγκινητικώτατον ποίημα άπήγγειλεν ή φοιτήτης κ. Γεώργ. Ιατρίδης.

Αφίχθη έπις δόση σειράν παραστάσεων εις τό νέον χειμερινόν θέατρον τού κ. Γορδίου ή θάλασσας τ. κ. Κουμαριώτου.

ΜΕΤΑ ΧΩΡΙΝ (Ευθουσιανός).—Και πάλιν τονίζονμεν τό ζήτημα, ότι ό κ. Ζώτος πρέπει να ένεργήσ, ένα πυκνωθή ή μετά τού Καρπηνσιού ταχυδρομική συγκοινωνία, διάτι μεγάλως ζημιοί τούτο τούδ δυστυχώς κατοικούς.

Αφ' ότου έπαυσε να είναι δήμαρχος ό κ. Χατζάκης, έπαυσαν και τό κοινωνική ή δημοσία έργα εν τή κοινότητι. μας και ούτε όρμους βλέπομεν να έπισταυρίζονται, καθώς έγινετο επί Χατζάκη, ούτε άλλο τι.

ΛΑΜΙΑ.—Έπισκέφθησαν τήν πόλιν μας οι πριγκίπες Άνδρέας, Άλίκη και Χριστόφορος και κατέλυσαν εις τό ξενοδοχείον ή «Άθηνά» ένθα έπισκέφη αυτούς ή Δημαρχός μας κ. Σπ. Τράκας, όστις τούς προσέφερεν άνθοδέμνην ύραιωτάτην. Τήν έπομένη άνεχώρησαν διά Καρπηνσίον.

ΚΑΡΠΗΝΣΙΟΝ.—Μεγάλην χαράν προξένησεν εις τούς πολίτας ή άφιξη τών πριγκίπων Άνδρέου, Άλίκης, Χριστοφόρου, καθ' όσον πρώτην φοράν έπισκέφη τήν πόλιν μας μέλος της βασιλικής οικογενείας.

Έπίσης μεγάλην χαράν προξένησεν ή άφιξη τών νομορχικών εις ούς άντεθή ή μελέτη της μέχρη Καρπηνσιού επεκτάσεως τού Σιδηροδρόμου Π.Δ.Σ. και όστινες δέχθησαν ότι τό έδαφος εις στερεώτατον και έπομένως ή κατασκευή όλιγο δάπανος. Η έπέκτασις αυτή μεγάλως θά ωφελήσ ην επαρχίαν μας.

ΣΥΡΟΣ.—Απέθανεν εν τή άκμή της ηλικίας του ό εν τή Έμπορ. Σχολή Σύρου καθηγητής τών μαθηματικών Δ. Θωμάς. Δύο έπικήδειοι λόγοι έξεφωνήθησαν παρά τών καθηγητών κ. κ. Θ. Πολίτου και Ν. Πολίτου, άπαντα δέ τά σχολεία ήκολούθησαν τόν νεκρόν μέχρι τού Νεκροταφείου.

Λέγεται ότι ή έπιτροπή τού θεάτρου ήλθεν εις συνενόησιν με Έλληνικών και Ιταλικών θιάσων διά τήν χειμερινήν περίοδον. «**Η αύρα της Σύρου**»

ΛΑΥΡΙΟΝ.—Τήν παρελθούσαν Κυριακήν έορτάσαν ένταύθα ό κ. Κυριάκος Ζουμπής, τελωνειακός υπάλληλος ή έορτή έγινε εν μέση εύθυμίας και χαράς τών φίλων του. Εύχόμεθα αυτή έτη πολλά.

Α. Δ. Παγ. και Ν. Π. ΧΑΛΚΙΣ.—Ηρχισεν ήδη ή κατασκευή τού Γυμναστηρίου της πόλεως μας, έντός ένός δέ μηνός άποπερατούται. Έντός αυτού θα Ιερωθή και σκευήριον πρός εκγύγναι τών μαθητών.

Ανεχώρησε δι' Άθήνας έπις έγγραφη εις τήν Νομική Σχολήν τού Έθνικού Πανεπιστημίου ό άγαπητός φίλος κ. Νίκος Γ. Βλαστόπουλος εύχόμεθα αύτῳ τήν πρόδον και αίσαν άποδόν.

Έπίσης άνεχώρησαν έπις έγγραφη εις τήν αυτήν σχολήν ό κ. Σπ. Άλεξανδρόπουλος.

Μήνης Γ. Τσαντίλας ΚΕΡΚΥΡΑ.—Τήν 27ην τού μηνός Σεπτεμβρίου ήμεραν Σάββατον και ήραν 11 π. μ. έτελέσθη εν τή Μητροπολιτική ναφ άρχιερατικόν μνημόσυνον τού άεμνήτου Κυβερνήτου της Ελλάδος Ιωάννου Καποδιστρίου. Απας ό Κερκυραϊκός λαός παρόστη κατ' αυτό. Λόγους έξεφώνησαν ό κ. Ν. Αλδάνος, πάρεδρος, και ό διευθυντής τού έκπαιδευτηρίου

«Καποδιστριάς» κ. Α. Βλάχος. Οι δέ μαθηταί τού σχολείου κατέθεσαν πολυτελή στεφάνον.

Νίκος Κόλλας ΑΙΓΙΟΝ.—Τό παρελθόν Σάββατον ισχυρά σεισμική δόνησις έτάραξε τό έδαφος προξενήσασα πανικόν. Πολλοί φοβούμενοι επανάληψιν διευκτέρευαν εις τό βυαίθρον. Εύτυχώς ούδεν δυστύχημα συνέβη. Τά μαθήματα όλον τών σχολείων μας ήρχισαν. Τήν διεύθυνση τού Β' Σχολ. τών Θηλ. ανέλαβεν ή διακεκριμένη διδασκάλας Άντιγόνη Παντοπούλου, ήτις άπολαύει γενικής εκτιμήσεως και άγάπης παρ' όλης της κοινωνίας Αίγιου.

Μυροβόλος Αύρα ΚΑΡΑΙΤΣΑ.—Τόν άγαπήτον και πλήρη μέλλοντος μαθητήν τού Γυμνασίου Ι. Παπαμιχαλόπουλον, άποθανόντα τόση προήως, συνώδευσαν μετά συντριβής καρδίας, μέχρι τάφο, οι συμμαθηταί και οι συγγενείς και φίλοι τού βαρυσυνόδου. Τόν νεκρόν προσέφώνησαν οι κ. κ. Α. Τσακνής και Νικ. Παργακίτης.

ΚΑΛΑΜΑΙ.—Αφίκετο ό Όλμπιονικός κ. Κ. Τσιληκήρας, μετά όλγοήμερον δέ διαμονήν έπέστρεψεν εις Άθήνας.

ΙΤΕΑ.—Ο καρός έγις γίνε: εύχάριστος. Μόνον προχθές μάς έτάραξε κάποιος άπρόσπτος τρόμος εκ τών τριών συνεχών σεισμών δονήσεων.

Παλαιάκη Αύρα ΛΑΜΙΑ.—Αφίχθησαν οι άναμνησμένοι έφεδροί τού συντάγματός μας. Άμα τή άφίξει αυτών ή κίνησις επανεληφθή εις τήν πόλιν.

Εις τόν εκ τού χωρίου τόν επαναλθόντα μαθητήν Ι. Χ. Άργυρόπουλον εύχόμεθα τό καλώς όπως και καλήν πρόδον.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΝ.—Η παραγωγή τού γλυκύος ήτο τόσον μεγάλη εις τήν επαρχίαν μας ώστε ό πλειστος μοδοτος έπωλήθη αντί 5 λεπτών κατ' όκον.

Ανέλαθε τήν διεύθυνση τού Φιλαρμονικής μας ό άρχιμουσικός κ. Μάγερ, όστις έλπίζομεν ότι θα φανή άντάξιος τού προκάχου του κ. Όρπη.

Αφίκετο ό δόκιμος κ. Ν. Βρονταίνης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—Μετά συντριβής καρδίας παρετηρήσαμεν τόν κίνδυνον της εχνοείας και τού άλληλοσπαρχμού κατά τας κρίσεις ταύτας ήμέρας τών βουλευτικών εκλογών.

Και τίς ούδε ποτα θα εις τ' άποτέλεσμα της τούτατης διχονοίας, ό λαός, ό γνωρίζων καλώς να εκτιμή δέν έδιδε τήν φήγην τού εις τούς κ. κ. Γεωργίου Άρταν, (δικηγόρον) Γ. Χοναίον (Α' διεργαμένην τού Έλλην. Προξένου), ανθρώπους ικανοτάτους να άντιπροσώποιον τόν Έλληνισμόν εν τή Βουλή.

Έκαστο όμως, το όποιον μάς λυπει, εις τό ότι βλέπομεν μερικώς, (εκ τών τών πρώτων φερόντων, όστινες ποδοθέντες βουλευτικά αξιώματα και μη έχοντες συνείδησιν τών προσόντων, τά οποία έκαστος βουλευτής έφείλεται να έχη, πρός έπιτυχίαν τού σκοπού των μεταχειρίζοντα μέσα άνάξια Έλληνών, ζημιούντες ούτω εν έννοια δόκλινρον.

Υποψήφιοι βουλευταί: **Θεσσαλονίκης,** Ραχμή βέης, Έφειδ βέης (Όθωμανός), Γεώργ. Άρτας, Γεώργ. Χοναίος (Έλληνες), Στάθ. Τλκινώφ (Βούλγαρος), Δράμας, Ριζά βέης, Άγκυ βέης (Όθωμανός), Σερρών, Μεχμέτ βέης, Ναζήμ βέης, (Όθωμανός), Αιγάλεω (Έλλην). **Μυστηριώδες άνδρον ΛΕΟΝΙΔΙΟΝ.**—Σήμερον άνεχώρησαν δι' Άθήνας οι τρεις τελευταίοι εκ τών ένοικειομένων ένταύθα φοιτητών κ. Δ. Μπεκίρης, Κ. Γιωργιάς και Η. Γιωργιάς, και ούτω ή πόλις μας έδυθίσθη εν τή αινωίαν της νάρκης, εξ ής τήν εχόμεν εξαγάγει: κατά τό θέρος διά διακρίνον θεατρικών παραστάσεων και άλλων ψυχαγωγών.

Εις τόν έπιστρέφοντα εκ της εξοχής φίλον κ. Εύαχ. Κουρμπόζον εύχόμεθα τό καλώς ήλθε.

Τούς οικείους τού μεταστάσαν συμπολίτου μας Γεωργάκη Γκανή συλλυπούμεθα.

Κώστας Ουράνης ΒΟΛΟΣ.—Ηρχας από προχθές συνεδριάζον τό Δημοτικόν Συμβούλιον. Μέχρι: τούδε έψηφίσθησαν διάφορα μικροκοινδύλια, ως και τό εκ 3,000 βοήθημα τών πλημυροπαθών της πόλεως μας.

Μετ' όλίγας ήμέρας άρχονται και τά μαθήματα τού έφέτος Ιερωθέντος ένταύθα άνωτέρου Παρθενωγείου. Διευθυντής αυτού διορίσθη ό Λιδάκτωρ της φιλολογίας κ. Άλξ. Δελιμούζος.

Μενέλαος Γ. Μουρούφας ΙΩΑΝΝΙΝΑ.—Τήν παρελθούσαν Κυριακήν 21 Σεπτεμβρίου έγινόντο εν τή καφετέρια τού κ. Μπούρη α έγγραφαι εις τόν «Αϊκόν Σύλλογον» εις έν ανεγγραψαν άνω τών 1000 μελών, άμα δέ και ή ψηφοφορία περί εκλογής τού προέδρου τού Συλλόγου και τών λοιπών μελών (άντιπροέδρου, συμβούλων κτλ). Σκοπός τού Συλλόγου τούτου εις ή άναμνηστικόν των έργατικών τάσεων τού λαού, άναμνηστικόν όμως, παρά τας συμβουλές τού Ιεροκήρυκος κ. Κ. Θωμάτου, μόλις τήν Κυριακήν εκάτην όμιλήσαντος απ' άβυσσος περί τών αγαθών τού Συντάγματος και περί άποδολής παντός έγωισμού και πάσης φιλοπονησίας εν ολιγόστις εκλογή, αναξιοπρεπείς σκληρά συνθήσαν κατά τας εκλογάς, καθότι εκ τών ψηφοδελλίων άδικώς και παρανό-

μως ειχεν άποκλεισθή τό ένομα τού κ. Λαυρόπου Γεωργίου, δικηγόρου, ως ύποψήφιος προέδρου, εισαχθέντος μόνον τού ένοματος τού κ. Ι. Πασιρή, ιατρού. Επόμενον ήτο εν τούτῳ παρανόμην ψηφοφορία να παραβιασθή ή έλευθερία τού λαού. Πρόεδρος λοιπόν εξέλεθη ό κ. Ι. Πασιρής, με ψήφους 656, απέναντι 94, όστινας έδωδσαν εις τόν κ. Δ. Γεωργιόπουλον.

Αναστάσιος Β. Βιδουής ΦΙΛΙΔΑΤΡΑ.—Ανεδέχτο εκ της κομψής όφρας τό χαριτωμένο άγγελούδι τού κ. Έπ. Βένου ή δις Χριστ. Δ. Καζάκη, όνομάσας αυτό Χρήστον. Διάτης φιλάτης Έλλάδος εύχόμεθα να τούς ζήσῃ.

Ο Παρισονιάτης ΤΡΙΚΚΑΛΑ.—Η κακοκαιρία εν τή πόλι: μας ήτο μεγάλη. Πρό 10 ήμερών έγινε μεγάλη καταστροφή, κατέρρευσαν πολλοί οικία και ήρειμνήθησαν θύματα. Έφέτος όλίγοις μαθηταί έδωσαν έξέτασεις εις τό Γυμνάσιον και τινες εξ αυτών εισήλθον.

ΠΑΤΡΑΙ.—Μεγίστη άπραξία εις τήν πόλιν τής σταφίδος. Όλίγα ποσότητες πωλούνται και διά τούτο οι πωληταί κατεβήσαν τας τιμάς. Τά τακτικά μαθήματα τών σχολείων ήρχισαν.

Ανταποκριτής ΛΑΡΙΣΣΑ.—Μετά μεγίστης ζρηρότητος διεξήχθη έφέτος ή έμπορική πανήγυρις της πόλεως μας, μεθ' όλα τά μεσολαλήσαντα δυσάρεστα γεγονότα. Κόσμος πολύς, συρρούσας από όλας σχεδόν τας πόλεις της Θεσσαλίας και της Στερεάς ως και εκ της γείτονος Έπικρατείας, έπλημύρισε τήν πόλιν. Τό έσπερας θύην φαντασμαγορίαν έδωκεν ή παρά τό μαγευτικώτατον Άλκαζάρ γέφυρα, ήτις τή μερίμνη τού δημάρχου μας κ. Άχ. Άσπριδάου ήτο λαμπρώς φωταγωγημένη διά πολυχρόνον λαμπτήρων, όστινες άντακλίνοντο. έπί τών δάκτων τού γηραιού Πηνειού καθίστον τό θέαμα άπίστευτος μαγευτικόν. Έπίσης ή πλατεία Θέμειδος καταστάστος προσέβη κάποιαν μεγαλοπρέπειαν και λαμπρότητα εις τήν πόλιν. Πήν 27ην και 28ην έγινόντο και οι Πανελληνιοι Ιπποδρομίοι. Έπίσης κατά τας ήμέρας τών έορτών έγινόντο εν τή αιδού της Δέσμης τού κ. Ι. Αελάνη ή ύπερ της Φιλαρμονικής λαχειοφόρος άγορά τή μερίμνη της έπιτροπής της άποτελεσθείσης εκ τών κυριών Φ. Ιατρίδου, Είρ. Ιατρού, Αφ. Μεσίνη, Γίκα, Έλ. Βλάχου και εκ τών δεσποινίδων Άσπας. Σταματάνη, Άγγ Τέσση και Κ. Αρσενίδου. Η άθουσα τού λαχείου ειχε κοσμηθή καλλιτεχνικώτατα διά σημάτων, κισθών, και άνθων υπό τών δεσποινίδων τών τμημάτων Έλ. Τέσση, Είρ. Τρικκαλιώτου, Η. Σκαβέντζου, Π. Δογυωτάτου, άδελ. Κατασώνη, Πρωτοπαπά, Κουβελά και Άναγνώστου. Μετά ζήλου εϊργάσθη ύπερ της έπιτυχίας της άγοράς και τό Συμβούλιον τό άποτελούμενον από τούς κ. κ. Εδς. Ιατρίδου, Δ. Γαλανίδου, Κ. Οικονομίδου, Κ. Φιλίον, Νικ. Κουτσίαν, Χασιπί Σπερέ, και Γ. Παπασταθούπουλον. Συγκρίρομεν άπαντα τά μέλη της τε εν κυρίον έπιτροπής και τού Συμβουλίου, ύδιαιτέρως δέ τήν δεσποινίδα Άγγ. Τέσση, ήτις ύπερμέτρος εϊργάσθη διά τήν έπιτυχίαν της λαχείου άγοράς.

Ιπ. Κουσιάνος ΠΥΡΓΟΣ.—Τήν παρελθούσαν Κυριακήν έδικαν άραιβαίαν ύπόσχεσιν γάμου ό κ. Πραχλός Γιαννιόπουλος μετά της διδασκαλίσσης της Έλευθερίας Παντοστοπούλου εύχόμεθα ταχέαν τήν στέφιν.

Μετά όλγοήμερον εύχόμεθα διακομήν άνεχώρησιν εις Άθήνας ό κ. Γεωργίος Γραμματικός. Είς τας άπεροπληθείς εύχάς τών φίλων ένών και τας ήμετέρας, τή εύχομαι κατευθύν. Η οίνοπαραγωγή έφέτος κατ' έξοχην έπείχε πλουσιωτάτη. Οι δέ παραγωγείς μένουσι κατεχυριστήμενοι. Εϊρισκόντο όμως εις δυσχερή θέσιν μη έχοντες πού να έναποταμείωσιν τό γλυκύος, καθόσον τά υπάρχοντα οινωδέρελά είσιν ύπερπληθυσμένα.

Εύγενής συμπολίτης μας τού δικαστικού κλάδου, πάσιμον, επικαλείται τήν συνδρομήν έκάστου κατά δύνανμιν. Όρελόμενοι όλοι να συνδράμωμεν αυτόν, προσφέροντες τόν όβολόν μας εν τή κομμητηρίω τού κ. Εύαγγέλου Λαμπιρή.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.—Ενεομένη τών άρχαιολογικών τών ένταύθα άρτιστάτων Έλληνικών Συλλόγων «ή Άθηνά» εξέλεγθησαν Πρόεδρος ό κ. Βραδίας Εύδης, Αντιπρόεδρος ό κ. Ιπποκράτης Κουστούκος, Γεν. Γραμματικός ό κ. Άλξ. Ν. Τόκος, Ταμίας ό κ. Φιλ. Τροποσκιάδης και Σύμβουλοι οι κ. κ. Βασ. Κολλάρος, Διον. Κουέας, Νικ. Άσσημακόπουλος, Είρ. Κομινάκης και Ιωάν. Αρλός, όστινες παρέχον πολλά έχέγγυα περί της μελλούσης δράσεως των.

ΚΑΙΡΟΝ.—Εις μεγάλην κίνησιν εδρίσκαται τας ήμέρας αυτές τό κόμμα τών Αιγυπτίων Έθνοκορρών ένεκα δύο δριμυτάτων άρθρων δημοσιευθέντων εν τή δημοσιογραφική αυτών όργάνω «Απονα» έναντίον τού ήγμενός της ζώρας με τήν ύπογραφήν τού άρχηγού αυτών Μεχμέτ βέη Φερίτ. Έντός δύο μόνον ήμερών συνεκροτήθησαν τρεις συνεδριάσεις τών κυριτέρων μελών αυτών καθ' ός άλλος μέν κατέκρινε όρμους τήν στάσιν τού άρχηγού και άλλος έπεδοκίμασεν αυτήν ως σύμφωνον με τήν έπιθυμίαν τών περισσοτέρων μελών αυτών. Τοτό ήνέγκασεν τόν ύπαρχηγόν αυτόν

Φαίχ Πασάν να δώσ ην παραιτήσιν του ήτις όμως άρχος όρας δέν έγινε δεκτή.

Αβέρκιος Έσπερινός ΦΑΡΣΑΛΑ.—Από της 1ης τρέχοντος ήρχισαν τά μαθήματα τών σχολείων. Τό Παιδαγωγείον μας στερείται της μίας διδασκαλίσσης και τά μαθήματα προσκοπώνται διότι δέν είναι δυνατόν μία διδασκαλίσσα να έπαρκού εις πλείονας τών έκάτων μαθητών.

Αφίχθη προχθές εξ Άθηνών ό Βουλευτής της Έπαρχίας μας κ. Ν. Πλατρός μετά τού Νομάρχου Λαρίσης και τινων μηχανικών προς εξέταση των υπό της πλημύρας καταστραφέντων δώδν.

Αστερείς Ουράνος.

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

(25 ΛΕΠΤΑ Ο ΣΤΙΧΟΣ)

Είς τήν στήλην ταύτην δύναται έκαστος να καταχωρή έρωτήματα, άπαντήσεις, ποιήματα προσωπικά, άλλα δημοσιεύματα και εν γένει ό τι θέλει ν' άπευθύνη πρός άλλους άναγνώστες, έσωκλείων εις τό δημοσιεύμα τού τό άνωτέρω άντίκτυπον. Τά σταλλόμενα ύποβάλλονται εις τήν έγκρισιν τού φύλλου, ως έπίσης και τά ψευδώνυμα.

ΕΞ

ΣΤΗΝ ΠΟΙΗΤΡΙΑ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΟΡΟΥ

Οι λόγοι οί θλιβεροί και πλήρεις φαντασίας ήσαν αινωδοί, ποιήματα, γεμιά ενδοιασμών, τού οί ήγήσαντο τρέλλοι ός άπαυστοί τ' αηδονία να φράζον τόν ήρωα στήν πλατείαν τή κούρια.

Αθήνα, τή 28 Σεπτεμβρίου 1908. Ρ. Σ.

ΣΤΗΝ ΦΙΦΙΚΑ ΜΥΛΩΝΑ

Τά θλιβερά έκείνα τά βαλσαμωμένα σου άνέγνωσα, φίλητή μου, προχθές από ποιήμα μου. Τί ποίημα έστειλόν; Αλλά έλπιεις ότι...

Αθήνα, τή 28/9/1908. Γ. Φ.

Α/δα Α. Δ. Ν.—Τί γίνεται; Άναμύνον. Σελήσσαστρον.

Κον Χρηστ. Σαφ. Αίγιον.

Τώρα, ήτις Χρηστάς, όπου έμεινανε στη Ζωρία σάς θέλω να ήχησθε με νέο μοτέλο.

Αίγιον. ΦΡΑΚΓΑ

Α/δρ. Παναγιώτα... Πάρεας—Διατί έφίχατε εις τόν λαμόν σας μίαν δεκαντία και τήν έφορμάσατε ένόν ποιήμα;

Αθήνα. ΠΡΑΣΙΝΗ ΓΚΡΑΒΑΤΑ

ΤΗ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΙ Σ...

Όλος ό κόσμος τό έμαθε πως σ' άγαπώ, ποιητή μου, μα σ' εν άπερίσπαστο να πάγης τό πάλι μου.

Πάρεας—Διατί έφίχατε εις τόν λαμόν σας μίαν δεκαντία και τήν έφορμάσατε ένόν ποιήμα;

Αθήνα. Α. Π.

Λέγομαι αλληλογραφία και άνταλλάγη κατωτέρω. Galata—Πόντος. Κων/πολις, 28/9/1908.

Α/δρ. Δέσποινα κατωτέρω: Βίμαι ήθοποιός. Σού τό λέγω από τήν άσχημ.

Αθήνα. ΦΑΛΛΙΕΡ

Αποστέλλω, διά της Έλλάδος, τούς χειρογραμμούς μου πού τόν κ. Ν. Γ. Καρβουνή, εξ Ιτέας—Θερ. Ζ. Ζαφίρας, μηχανικός.

ΑΛΑΒΑΝ. Ποιον τών γάμων προτιμάς; Τον εξ έωτος ή όχι; Και διατί; Παρακαλώ.

Έρωστ' Ιπ. Κον. Χρ. Πατ., Νω. Πατ.: Ποιά ή θεά τού έρωτος; Αλλά ή γυνή παρομοιάζεται με ήθελν; Άπαντήστε.

Ανταλλάσσω πανταχόθεν κατωτέρω. Λευκάς. Συναγώνιστες Μαυροίτες.

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

Νέος 30 ετών, εύμορφος, γνωστότατος και άγαπητός εις τήν άνωτέρην Άθηναϊκήν κοινωνία, κάτοχος θέσεως μέλλοντος θα παρουσιάσει 100 χιλιάδων δραχμών, εύφορίστος θα ένυμφεύετο νέαν κοίτην μεν ήν άναλογον ποικίαν, ιδίως από τό εξωτερικόν, ή οποία θα είχε τήν φιλοδοξίαν να ή εις τας Άθήνας. Φρονεί ότι ό έρωας και ή συμπάθεια έρχονται μετά τήν γνωριμίαν και προτείνει εις τήν ή τας δεσποινίδας, ως έν διαφέρει ή παρούσα άγγελία, να άποστανθόν δι' έπιστολήν υπό τό στοιχείο Α. Γ. Π. Poste Restante, Άθήνας.

Τίσις ή άγγελία αυτή κάμη δύο εύτυχείς.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΝΕΞΙΣ

—Τί σάς έλεγε τώρα περί έμού ό διευθυντής τού ξενοδοχείου τού Λευκού Ίππου;

—Ότι είσθε άνυπόφορος ένοικιαστής.

—Ναι, ναι, τό γνωρίζω... Άλλ' όμως, εάν έγω είμαι κακός ένοικιαστής, αυτός είναι κακός πανδοχεύς.

—Γνωστό ότι, εάν σάς δυσφημή, τούτο προσέχεται εν τού ότι δέν μετισταθύνω πλέον εις τό ξενοδοχείον του.

—Τούτο είναι άλλόθες, ότι δέν μετισταθύνω πλέον... Μετά τήν ιστορίαν τού τελευταίου έτους!

—Ποιαν ιστορίαν;

—Πώς δέν σάς τήν διηγήθην;

—Όχι.

—Α! καλά. Πρέπει να τήν γνωρίζετε; Αξίζει τόν κόπον. Αλλάτε υπ' όψη ότι, τήν παρελθούσαν άνοιξιν ήλθα πρώτην φοράν εις τόν ρουπαρόν τούτον τόπον. Κατά τήν συνήθειάν μου, συνεδούλευθην τό βιβλιόριον τών πληροφοριών διά να εκλέξω τό ξενοδοχείον μου. Εξέλεξα λοιπόν τό ξενοδοχείον τού «Λευκού Ίππου» ιδών τά πλεονεκτήματά του:

—άνυψότηρ, τηλεφώνον, θερμαινόμεν, ηλεκτρισμός. Δέν με μέλλει δέν τόν θερμαινόμεν, έπειδή είμεθα εις τόν μήνα Αύγουστου. Κυρίως δύο πράγματα έπέσυραν τήν προσοχήν μου, δύο πράγματα τά όποια μού είναι άπαραίτητα: ό άνυψότηρ και ό ηλεκτρισμός. Φθώνω λοιπόν εις τό ξενοδοχείον, λαμβάνω τό δωμάτιόν μου, και άναχωρώ διά να έπιστρέψω μετά τό θέατρον. Απ' έδώ άρχίζει ή κομωδία.

Αίφνης, ό ύπηρέτης μού φέρει ένα κρηστήριον με τό κλειδί μου.

—Διατί τό κρηστήριον, άφού ύπάρχη ήλεκτρισμός;

—Μίαν ώρα μετά τό μεσονύκτιον ό ήλεκτρισμός δέν λειτουργεί πλέον.

—Πολύ καλά. Αί εις έκαστον δωμάτιον εύρισκόμενα λυχνία ποιάς έντάσεως είναι;

—Δεκαέξ κηρίων.

—Καλά. Εύραστοθήτε παρακαλώ να μού δώσετε δεκαέξ κηρία, φυσικά έντός δεκαέξ κρηστήριων.

—Πώς;

—Έχω δικαίωμα επί φωτισμού δεκαέξ κηρίων. Δόσάτε μου τα.

—Άλλά, κύριε, οι άλλοι ένοικοι...

—Μπ! Δέν με άνδιφέρει διά τούς άλλους ένοίκους. Φέρσατε μου έκαστον πού σάς ζήτω, ή θά μετadώ άμέσως εις τόν άστυνόμον.

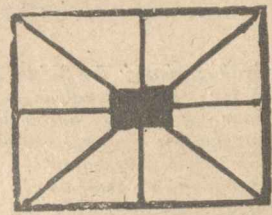
Ό ύπηρέτης εξέπλάνη. Μού δίδει εν τούτοις όκτώ κρηστήρια άναμμένα (δέν ήθελώμην να κρατήσω περισσότερα) και ήτοιμάσθη να με άκολουθήσῃ, κομίζων αυτές τούς άλλους όκτώ κρηστήρια.

—Πού είναι, είπα, ό άνυψότηρ;

—Κύριε, παρελθόντος τού μεσονυκτίου, ό άνυψότηρ δέν λειτουργεί πλέον.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 48^{ΟΥ} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Η δρθή λύσις είνε ατή:

Τήν λύσιν ταύτην έστειλαν οί εξής:

Αθηνών.—Παυλ. Ν. Καρδώνης, Α. Γ. Θεολόγης, Μ. Γ. Σιγάλας, Σ. Μ. Κωνσταντινίδης, Γεώργ. Ν. Γλύκας, Σουλ. Σ. Κουντούρης, Σπ. Β. Δημόπουλος, Κλ. Β. Παράσχος, Μαργ. Α. Δροσούλης, Ανδ. Λουτάτος, Χ. Α. Δρ., Δημ. Σ. Σωτηρόπουλος, Αντ. Ν. Κατσίδης, Ηρ. Α. Αγαπανάς, Η. Κωστήρας, Δ. Ι. Δροσούλης, Μιχ. Π. Τσαγκαρέλης, Ιουλία Σ. Νταρά, Χαρίκλ. Παλαμάρα, Χαρ. Χ. Αποστολίδης, Ανδ. Κόντης, Δημ. Π. Δούμτσας, Αλ. Κ. Φραγκίλης, Λέλα Παπαδιαμαντοπούλου, Ιωάν. Ν. Αποστολίδης, Ιωάν. Ουζούνης, Ιω. Γ. Κατσηγιαννάκης, Θ. Δ. Δημητριάδης, Δημ. Ν. Καλλονάς, Αριστ. Χαροκόπος, Κωνστ. Παπαγεωργίου, Μιχ. Μαργαχός, Γεώργ. Α. Μαρτίν, Ιω. Γ. Πετρόπουλος, Παν. Ν. Γκανάς, Ιω. Θ. Τσαμπουλάς, Κων. Ν. Τσολάκος, Ν. Κ. Νικολάου, Σπυρ. Β. Παναγής, Τάκ. Ν. Κουρτέσης, Κ. Θ. Ζουλούρης, Ν. Θ. Ζουλούρης, Μαρ. Π. Φερνάντιν, Ιω. Α. Αρμόνη, Διον. Μπέλλας, Νικ. Α. Παπαλεονάρδου, Σοφ. Μασαλά, Έμμ. Κ. Αργυρός, Μεν. Α. Ρουκουνώτης, Νικ. Α. Παρθενίου, Δημ. Α. Συνέστης, Τασ. Δ. Παυλόπουλος, Κ. Π. Κασδαλάς, Μιχ. Α. Καπρίτσας, Α. Δ. Πυρίχος, Ι. Κ. Ιωάννου, Μαρ. Ε. Ζαλοκώστα, Π. Α. Τσέλιος, Κων. Α. Θεοδωράκος, Σωκ. Α. Τούμπας, Στ. Ν. Σεβαστιανός, Γ. Σ. Μητρώπουλος, Σ. Δ. Αρμόνη, Κυριακ. Χατζημυχαήλ, Χρυσαν. Δ. Αρμόνη, Κ. Α. Ζαγκανάς, Αναστασία Α. Ζαγκανά, Ιωάννα Π. Νουμή, Ν. Α. Κονδύλης, Περ. Φ. Φωκάς, Αναστ. Ζυγαλάκης.

Πειραιώς.—Μιχ. Ν. Τράκας, Γασία Γ. Εδωτοβίου, «Κωνσταντίνος Δ. Μονομάχος» Χαρ. Ν. Καραγιαννίδης, Δεων. Καπατανάκης, Παύλ. Γ. Γαρμπής, Ν. Δ. Μελετοπούλου, Δ. Α. Παγκουλάκης, Θεοδ. Α. Παναγιωτόπουλος, Γ. Π. Γούναρης, Εύρ. Γ. Ευσταθίου, Έμμ. Σ. Φαρουάκης, Γεωργία Α. Βοδούλη, Δημ. Κατσιμαντής, Παν. Α. Νικολαΐδης, Παν. Δ. Δέδες, Αναστ. Ε. Γκιρίτσας, Άγγελ. Η. Κατσιμαντής, Ιω. Γ. Ματάκιος, Μ. Ν. Τράκας, Ηίσα Ν. Αρίδα, Ι. Πετροπεσιωτής, Ρίτα Δ. Όρενός, Ι. Α. Συμνητάλης, Ε. Σ. Παπαζήλου, Άγγελ. Α. Δολιτσέτης, Τάκ. Δ. Πατρίκιος, «Ιόχρους Άκτις», Κ. Ι. Τζάβας, Β. Παναγιώπουλος, Κουλ. Ι. Ξανθοπούλου, Είρήνη Σ. Σαλόγλου, «Γλυκεία Ανάμνησις Α. Σ. Σ.», Γ. Η. Κόσμος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Αργενίου.—Κωνσταντούλ. Πλητταροπούλου, **Διαλφείας.**—Ι. Θ. Παπαχρηστούπουλος, **Αργούς.**—Σώζης Δ. Καρατζάς, Χαρ. Β. Μπακατσούλας.

Αμαρουσίου.—Νικ. Γ. Ζαργής, **Αιγίου.**—Μυροδόκος, Άκριβ. Ε. Σταθοπούλου, **Αρετής.**—Α. Γ. Κωνσταντινίδης, **Αιγίνης.**—Πηλ. Γ. Δαδούτα, Γ. Μ. Μενεγάκης, Δ. Γ. Πατρόπουλος, **Αργυράς.**—Γ. Γκουφάλης, **Αιτωλαίου.**—Άννα Δημ. Διονέλλη, Βαγγελίτ. Ι. Πουητάκη.

Ασάνα.—Νικ. Π. Τσιτσουρας, Β. Παπαδόπουλος, **Βόλου.**—Φρ. Π. Καϊάφας, Κωνστ. Κ. Αντάμης, Θεοδ. Ι. Τσιμιάκης, Ηρακλ. Νικολάου, Παν. Ν. Χατζηκώστας, Ιάσων Ι. Δομίστιχος, Ζώτος Α. Κωνσταντινίδης, Ν. Α. Γκαζδράκης, Άπ. Β. Τσίμοις, «Υγρά Σελήνη Α. Τ. Ν.», Γ. Μανωλίδης, Κ. Α. Καλλιάς, Γ. Γκουφάλης, Κ. Ι. Μπουκουβάλας, Εύστ. Χρήστου, Αθ. Χαλκιμαχίλ, Θεοχ. Βογιατζής, Ν. Βόνας, Ν. Δ. Μουτρούφης, Άχιλ. Ιωάννου, Κ. Α. Βηροπούλου,

Ελευσίνος.—Ελένη Βλάχου, **Ηρακλείου (Κρήτης).**—Σ. Ε. Ανδρέου, **Θηβών.**—Στ. Μ. Παπασταύρου, Τάκης Μανισιάλης.

Θήβας.—Άντ. Ελ. Αβλήτης, Ιάκ. Α. Βελούζος, Εύθ. Γ. Παπαδόπουλος, Ιωάν. Κ. Λογοθέτης, Μαρία Α. Ακύλα.

Ιθάκης.—Χαρ. Δ. Μαρούδας, **Καλαμών.**—Παν. Μ. Βουβαλίδης, Σπ. Κωστόπουλος, Πωτ. Σ. Τσιχλός,

Κερκίρας.—Ανδ. Ν. Τσιργιώτης, Ν. Αργολιάς, Έρ. Κουταγιά, Άνδ. Γ. Καρύδης, Χ. Α. Γερμ-

νής, Μαρ. Ε. Μακρή, Εύθ. Σ. Βογιατζή, Δεων. Β. Βερροιώτης, Α. Σκούρης, Γ. Σ. Γροπότης.

Κιάτου.—Αλ. Δ. Πατριωνάκης, **Κηφισίας.**—Ν. Α. Σακελλαρίου, **Κοσταμονής.**—Ιωάν. Α. Σταθόπουλος, **Κεφαλληνίας.**—Η. Μ. Σβορώνος, Σ. Π. Φωκάς, Εύθ. Γ. Μηλιαρέσης, «Νεο-Ζηλανδός», Γ. Αραβαντινός.

Κορινθίου (Ήλειας).—Γ. Φ. Δημητριάδης, **Καρόιτης.**—Τιμ. Γ. Καρακίτσος, «Τά δις... της Φραγκίσκας», «Τά άραπάκι της τήχης», **Κορινθίου.**—Αναστ. Θ. Καγκίλης, **Κυπαρισσίας.**—Γεωργ. Α. Ζήρας, Γ. Π. Ψηλογάλλης.

Λαμίας.—«Δίς Λιλικά», Θ. Α. Καραγιαννόπουλος, Δευκάδος.—Ιωάν. Ν. Καρύδης, Άρετή Πατρι-κίου.

Ληξουρίου.—Γερ. Κονταρίνης.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ.—Κούλα Παπακαστοπούλου, Άρτ. Παπαθανασίου, Εύγενία Παπακαστοπούλου, Μίνα Τσουπλάκιδου, Άχ. Β. Ξερογιάννης, Ίπ. Φ. Κουτσίνας, Εύστ. Κ. Ρόκος.

Μελίσσι (Κορινθίας).—Βασ. Σ. Μαυραντζάς, **Μεσολογγίου.**—Εύαγγ. Π. Τσιόντης, **Ναυπλίου.**—«Η Χρυσάλη», Α. Ν. Μανίκης, Α. Β. Διαμαντόπουλος, Γ. Θ. Δραβίλας, Θ. Δ. Αναστασία,

Νεοχωρίου (Παργαλιωτών).—«Η κομπάρμας «Τό Θωμάκου» τότ...», **Ναυστάθμου.**—Όλγα Νόννη, «Αιφνάριον Ναυστάθμου», **Συλκαστρίου.**—Αριστ. Κοντοδουήσιος, **Πατρών.**—Διον. Αργυρόπουλος, Α. Τζουλάτης, Κωνστ. Κ. Αεκάσας, Δ. Σ. Πανώζας, Β. Γιαννακόπουλος, Εύγεν. Γ. Αγαπητού, Εύαγγ. Α. Ταμπάκης, Παν. Α. Παπαθανασίου, Έλ. Σ. Αεκάσας, Δέλα Σ. Μιχαλοπούλου, Σοφ. Τρίχας, Κ. Γιάπαπας, Γ. Δ. Διαμαντόπουλος, Περ. Διαμαντόπουλος, «Σ. Σ. Πτωχός εκατομμυριούχος», Άσπμιν. Μιχαλακοπούλου, Γ. Ι. Τέβερ, Τ. Παπακωνσταντίνου, Ε. Γ. Μαργαχός.

Πύλου.—Γ. Παπανικολάου, Π. Κοκκώνης, **Πύργου.**—«Ανεμόνη του Άστρά», Νίνα Κυριακοπούλου, **Σπετσών.**—Μ. Σ. Οικονόμου, **Σουροχορίου.**—«Ποιμνί της Δίφης», **Σπάρτης.**—Γ. Κελπερής, Ιωάν. Η. Σκαρλάτος, Δαφν. Εύρώτα, Τάκης Ι. Σ., Κονδ. Π. Βαβιτσίω-του, Έλ. Α. Σαουσοπούλου, Πηνελ. Αθανασιάδου, Διον. Τσάρος, Κουλ. Σ. Φικιώρη, **Σύρου.**—Δημ. Κ. Χρυσός, Δ. Ι. Σπανδωνής, Α. Μαλασπίνας, Ι. Ν. Μακρής, Δεσπ. Ε. Δημητριάδου, Ν. Γ. Μάνθος, **Σκύρου.**—Ε. Δ. Βεργίλιου, Άννα Γ. Καρακα-τολή.

Τήνου.—Άν. Β. Γιαννίσσης, **Τρικιάλων.**—Δημ. Κρεβούρης, **Τριπόλεως.**—Θ. Κ. Σακελλαρόπουλος, Μιχ. Ν. Μαλλούχος, Ν. Δ. Κορκοφίγκας, «Τ. Ι. Α.», Δ. Π. Μουρούκας, Φ. Τριτώνης, Α. Ι. Μπίσουλας, **Υδρας.**—Δ. Κ. Χελιώτης, Άντων. Α. Καραθούλη, Φλώρ. Μουστατζή, Κυρ. Α. Παπαγεωργίου, Κ. Ι. Τζάβας, Β. Παναγιώπουλος, Γ. Ζαφραφώντου, Δημ. Γ. Ζαφραφώντης, **Υπάτης.**—Γ. Σ. Δημητριάδης, «Πίπης έρωτο-χτυπημένος», **Φιλιαρά.**—Νικ. Ι. Κατσώνης, **Φαρσάλων.**—«Ευδοκίμης Έλλην», Χ. Γ. Γεωργουσόπουλος, Ν. Ε. Κουρδουλιάς, Φ. Δ. Άλεξίου, **Χαλκίδος.**—Ν. Γ. Βλασσόπουλος, Εύαγγ. Σ. Κα-τοίκας, Νίσα Δ. Αποκρεμώτου, Α. Π. Βλαχεν-τώνης, **Χανίων.**—Μαριν. Σκορδελής.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Αλεξανδρείας.—Παν. Πούρπουρας, Διαμ. Θ. Γκουλιούρης, Ιωάν. Πολυχρόνης, Κ. Φαραώτης, Σπ. Α. Κολιαλέξης, Σπ. Χ. Σπυρίδης, Γ. Κοτοπού-λης, Χαρ. Στυλιανίδης, Έπαμ. Κρυσταλλίδης, Ν. Γ. Άγραφιούτης, **Αμμοῦ (Τουρκίας).**—Μ. Χ. Τσιγκέλογλου, **Θεσσαλονίκης.**—Κωνστ. Ν. Πουρπούτης, **Ιωαννίνων.**—Άναστ. Βιδούρης, **Κωνσταντινουπόλεως.**—Δημ. Κυριαζόπουλος, «Πόντος», Π. Μανισσόπουλος, **Κάιρου.**—Εύαγγ. Γ. Σιζήρατος, Π. Ν. Φορβός, Μ. Γ. Καμπουρίης, Γ. Σ. Ζωγραφάκης, Γ. Μπαγια-τζής, Άθαν. Κιχής, Εύτυχ. Κ. Μηλιαράκη, Γ. Σ. Βερβενιώτης, Διομ. Α. Αναστασίου, Εύαγγ. Γ. Άν-τόπας, Άποστ. Χατζημυχαήλ, Θεοχ. Βογιατζής, Ι. Α. Εύγενειδής, **Λαύσο.**—Κ. Παπαεμμανουήλ, Ελένη Ν. Ζήχου, Ιωάν. Η. Τόγιας, **Πρεβέζης.**—Άθ. Γ. Κλάπας, **Πορτ-Σάϊθ.**—Α. Π. Νηλσόν, **Χελούαν (Αιγύπτου).**—Σωκρ. Παπαλοΐζου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Μεταξύ των ανωτέρω γενομένης κληρώσεως εκέχθησαν οί εξής:

1ος Δημότερος Κυριαζόπουλος, εκ Κωνσταν-τινουπόλεως, Δρ. πέντε (5).

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 50^{ΟΣ}

2	3	25	7	8
18	9		6	
4		11	1	14

Έάν διακρίσετε τά 14 ταῦτα τετραγώνια εἰς τρία μέρη, ἄνισα μὲν εἰς τό πῶς τῶν τετραγώ-νων, ἴσα ὅμως εἰς τό ἄθροισμα τῶν ἐμπεριεχομέ-νων ἀριθμῶν, καί κατόπιν ἐνῶσετε, διά γραμμῶν, τοὺς ἀριθμούς ἐκάστου τῶν τριῶν μερῶν ἰσότη-τως, θ' ἀναγνώσετε μίαν λέξιν ἐλληνικήν, μέ κα-φαλαία γράμματα. Ἡ λέξις αὕτη θά ᾔνη ἐνομή-νός μέλους τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τό ὅποιον, κατά τήν Βούζαντινήν ἐποχὴν ἀπέκοψαν ἀπό με-ρικοῦς αὐτοκράτορας λόφῳ πονηρῇ.

Ἐρωτᾶται:

— Ποία λέξις σχηματίζεται;

(Ἐστὶν ἐκ τοῦ κ. Γ. Γ. Νικολαΐδη ἐκ Ρεθύμνου Κρήτης)

Εἰς τήν λύσιν θὰν εἶνε ἀνάγκη νά περιέχεται τό σχῆμα, ἀλλὰ μόνον ἡ λέξις.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταί εἰς τά γραφεῖά μας μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς μεταπρῶτης 16 Ὀκτωβρίου.

Ἐκάστη λύσις, διά τήν λήθη ὅτ' ὤψιν, θέον νά περιέχῃ ἐσωκλειστος ἐν ἀφραγίστον καί καθαρόν 10λεπτον γραμματόσημον. (Οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ δύνανται νά στέλλουν γραμματόσημα τοῦ τόπου τῶν). Τά δόματα τῶν λυτῶν θά δημοσιευθῶν. ὅταν γίνῃ κλήρωσις μεταξὺ αὐτῶν καί θά κερδίσουν:

Ὁ πρῶτος δραχμᾶς πέντε (5).
Ὁ δευτέρος δραχμᾶς τρεῖς (3).
Ὁ τρίτος, ὁ τέταρτος, ὁ πέμπτος καί ὁ ἕκτος ἀνά δραχμᾶς (2) ἕκαστος.

Προσέχῃ εἰς τήν γραφήν τοῦ δόματος καί τοῦ τόπου τῆς ἀποστολῆς. Ἀμφότερα νά ᾔνη καθαρο-γεγραμμένα διά τήν μὴ γίνονται λάθη. Ἐπὶ τοῖς φακέλλοις ἐξωτερικῶς θέον νά σημειοῦ-ται «Διαγωνισμός 50ος».

Ὁ Διαγωνισμός οὗτος θά συνοπλογοῖσθῇ εἰς τὰ ΕΤΗΣΙΑ ΒΡΑΒΕΙΑ, διά τῶν ὁποίων οἱ λῦται τῶν περισσοτέρων διαγωνισμῶν κερδίζοντες κατά σειράν, ὁ 1ος δραχ. 100, ὁ 2ος δραχ. 25, οἱ 5 κατόπιν ἀνά δρ. 10 ἕκαστος καί οἱ μετ' αὐτοῦ 15 ἀνά δρ. 5 ἕκαστος.

2ος Κωνστ. Ι. Μπουκουβάλας, εκ Βόλου, Δρ. τρεῖς (3).
3ος Άγγελική Η. Δολιτσέτη, εκ Πειραιώς, Δρ. δύο (2).
4ος Ελένη Α. Σαουσοπούλου, εκ Σπάρτης, Δρ. δύο (2).
5ος Διον. Αργυρόπουλος, εκ Πατρών, Δρ. δύο (2).
6ος Ιωάν. Γ. Ματάκιος, εκ Πειραιώς, Δρ. δύο (2).

Παρακαλοῦνται οἱ κερδίσαντες, ὥπως μᾶς ἀπο-στελῶν τὰς διευθύνσεις των πρὸς ἀποστολὴν τῶν βραβείων.

Η ΝΙΚΗΤΡΙΑ ΠΟΛΙΣ

Νικήτρια πόλις ἀνεδείχθη ὁ Βόλος, δευτέρα αἱ Πάτρας καί τρίτη τὸ Κάιρον.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 47^{ΟΥ}

Ἡ λύσις τοῦ 47ου Διαγωνισμοῦ ἐδημοσιεύθη ἐκ παραδρομῆς λαθημαρμένη. Ἡ δρθή λύσις ἦτο νά τεθοῦν εἰς ἕναστον μέσον πλευρᾶς δ ἀριθμός 50 καί εἰς ἐκάστην γωνίαν δ ἀριθμός 25.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΕΣ

Βόλου.—Κ. Καλλιγας, 46ου.
Τρικιάλων.—Δημ. Γ. Κρεβούρης, 46ου.
Αμμοῦ (Τουρκίας).—Μιχ. Χ. Τσιγκέλογλου, 46ου.
Πατρών.—Έλσθ. Γ. Δρακοπούλου 44ου, 45ου καί 46ου.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΕΣ 47^{ΟΥ}

Κεφαλληνίας.—Ν. Γ. Τραυλός, **Σπάρτης.**—Γεώργ. Κελπερής, Κούλα Φικιώρη, **Σπετσών.**—Μιχ. Σ. Οικονόμου, **Τριπόλεως.**—Μ. Ν. Μαλλούχος, **Κορινθίου (Μεγαρίδος).**—Καπετάν Χαλων... **Αμμοῦ.**—Μλ. Χ. Τσιγκέλογλου, **Καρόιτης.**—Γ. Γ. Καρακίτσος, **Φαρσάλων.**—Φωκ. Δ. Άλεξίου, **Κυπαρισσίας.**—Γ. Π. Ψηλογάλλης, **Σκύρου.**—Άνν. Γ. Καρακατολή Πάλλη, **Αθηνών.**—Γ. Ι. Σιγανός, Παν. Ν. Παναγ., **Ηρακλείου (Κρήτης).**—Σ. Ανδρέου, **Πειραιώς.**—Αναστ. Ε. Γκιρίτσας, Άγγελ. Α. Κατσιμαντής, Εύαγγ. Κατσιμαντής, Είρ. Σ. Σαλό-γλου, «Γλυκεία Ανάμνησις Α. Σ. Σ.», **Δεβαθείας.**—Χ. Παπαθανασόπουλος, **Σύρου.**—Άντ. Χ. Τσιερμιτίνος, **Δευκάδος.**—Ι. Σ. Φιλίππας, **Πατρών.**—Έλσθ. Γ. Δρακοπούλου, Εύφρ. Γα-βρίλη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΥΡΙΑΣ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥΣ

«Έξ... Φρενοκ...» Κέρκυρα, Γ. Μετ...
«Ένταῦθα, Α. Σ. Νικ...» Ένταῦθα, Α. Σ.
«Άγγ...» Σητεία, «Ο.μ.δ.μελ...» Πύρ-γον, Γ. Παρ... Ληξούρι, Μ. Γ. Αναστα...
Γ. Δ. Λουζακ... Ἡράκλειον, Θ. Ναραν...
Ἡράκλειον, «Ένα» Ἡράκλειον, Γ. Φ. Δι-μυτρη... Κριεκούτιον, Φ. Δ. Άλεξ... Φάρ-σαλα, Χ. Κ. Χ. Ιωάν... Κων/πολιν, Γ. Κ. Κουρουμπ... Χανιά, «Κυν. τῆς Ἐριμ...»
Καλὰ Νερά, Κων. Μ. Μουρατ... Κάιρον, Δ. Κυριαζό... Κων/πολιν, Ι. Νικολαΐδ... Κάιρον, Άντ. Στανου... Βόλον, Μ. Σω-τηρ... Θεσσαλονίκη, Μ... Καρδίστα, Α. Μουρ... Ναύπλιον, Δ. Παπου... Μεσο-λόγγιον, Τ. Ν. Κουρ... Φάληρον, Γ. Θ. Κε-ζε... Γιάγ. Κίμων, Άλεξάνδρειαν, Γ. Ε. Αἰζών... Σκόπελον, Καλαν... Ναύπλιον, Πτωχ... Έκατομμ... Πάτρας, Θ. Π. Κα-ρα... Μνλ... τῆς Ἐριδ... Καρδίστα, Νιν. Κυριακ... Πύργον, Κοκορ... Βόλον, Ιωάν. Θαρ... Καρδίστα, Αἰγ... Γουρζούμιστα, Θ. Θεογ... Λάρισσαν, Δ. Δημ... Φάρσαλα, Μερ... Ναύπλιον, Α. Β. Δ. Ναύπλιον, Άνασ-βιδ... Ιωάννινα, Κ. Ν. Τσόλ... Ι. Α. Μερ... Σ. Παν..., Κ. Π. Καδ... Έν-ταῦθα, Φ. Δ. Άλεξ... Φάρσαλα, Μ. Χ. Τόγγ... Αμμοῦ, Αδ... Καρδίστα, Α. Κ. Αε... Ναύπλιον, Παρ... Αμμοῦ, Άλε-ξάνδρειαν, Βαλτ. Λάρισσαν, Σ. Φαδ. Λάρι-σαν, Κ. Μουρ... Κάιρον, Μ. Ι. Αἰζών... Άλεξάνδρειαν.

Τά παρ' ὧμων σταλέντα ἐτέθησαν εἰς τήν σειράν, θέλοντι δὲ δημοσιεῦθῇ βαθμυδὸν ἐφόσον ἐγκριθῶσιν.

Ἐρμῆν.—Λευκάδα.—Τό ὅλον δρ. 5 δι' ἀν-τίστοιχον φύλλον καί διά τήν δημοσιεύσιν ποιή-ματος.

Θ. Μιτλ.—Λευκάδα.—Δημοσιεύσεις ἀγγε-λίας καί ἀντίστοιχον φύλλον δρ. 4.

Χρίστ. Κολ... Πειραιῷ.—Υπολ. 75 λ. πρὸς δημοσ.

Ν. Παρδ... Ένταῦθα.—Ἡ ἐρώτησις σας δὲν ἀπευθύνεται ἡμῶν.

Ν. Π. Τατ... Καλάμας.—75 λ.

Δενδρόν... Άνδραβίδαν.—Υπολείπεται δρ. 1,50.

Δ. Γ. Κρεβ... Τρίκαλα.—Δεηθήτε ὑπερ-τῆς ψυχῆς ἀμφοτέρων.

Νεαπολὶς... Κιάτον.—Δι' ἡμᾶς εἶνε τό αὐτό.

Μον Τριαντάφ... Ένταῦθα.—Αἱ προσωπι-καί ἐπὶ πληρωμῇ.—Στείλατε νά ἴδωμεν.

Έρ. Φρ... Κέρκυρα.—Άν γναι καλά.

Κόδς. Ουδάνν.—Ἡ θέσις δὲν ἔχει σημα-σίαν. Ἐλήφθη.

Φρῆν... Λάρισσαν.—Δὲν εἶνε δόκον ν' ἀπο-κλεισώμεν τοὺς θέλοντας νά ἐργασθῶν ὑπερ τῆς «Ἑλλάδος».

Άχ. Β. Ξρολογ... Λάρισσαν.—Δὲν ἀρξί-ζον λόπον, ἀπὸς ἔγινε τό λάθος.

Αἰγυρινόν... Πάτρας.—Ἐδημοσιεύθη ἡ πα-ρατήρησις εἰς τό προηγούμενον φύλλον.

Ανδρ. Γ. Καράδ... Κέρκυρα.—Δεχόμεθα.

Λοῦδ... Αργεστόλιον.—Άν ᾔγαι καλά.

ΦΥΛΛΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΗΣ "ΕΛΛΑΔΟΣ,"

εὐρίσκονται εἰς τό γραφεῖόν μας, ἀντὶ 10 λεπτῶν ἕκαστον. Ἐπίσης καί δολοῦλοι σιραι.

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΛΑΪΟΥ

Κατασκευάζονται ὅλων τῶν εἰδῶν καλ-λιτεχνικά εἰκόνες (elichés) δι' ἐρμηνείας, περιοδικά, ἐπιστημονικά, βιβλία παντός εἶδους καί ἐν γένει δι' εἰκονογραφημένας ἐργασίας.

Ἀθήναι, ὁδὸς Κολοκοτρώνη ἀριθ 55 Α
Πλατεῖα Καλαμιώτων.—(Γωνία οἰκίας)

ΤΡΟΧΙΣΜΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΩΝ (ΜΠΙΖΩΤΕ)

Ἐν τῷ Ἐργασίῳ Νικολαΐδου τροχίζονται καί ἐπαργυρῶνται κρύ-σταλλα παντός μεγέθους καί οὐδ-μοῦ, ἦτοι δι' ἐπίπλα, δι' εἰσόδους καί θύρας, καί ῥάφια διά βιτρίνας.

Ἐργασία ἡγερμένη. Τιμαὶ δόνα-γώνιστοι.

Πανδρόου 1 (Πλατεῖα Μετροπόλεως)

Τάκ. Χ. Κουρ... Ένταῦθα.—Στείλατε.
Ἄνδρ. Τόγγ... καί Αἰάν. Β. Βέγγ... Κέρκυρα.—Εἶχε ληθῇ προηγουμένης ἡ ἀλλή.
Ἄγ. Καλαμπ... Πύργον.—1 δρ.χ.
Κ. Σ. Αε... Πάτρας.—Άπὸ τοῦ 17ου πᾶ-ετήσια. Συμπεριλαμβανόμεναι οἱ παραλειφθέντες, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐδημοσιεύσαν εἰς τοὺς καθυστερήσαντας. Εἰς τὸν 45ον ἀμφοτέρω αἱ πόλεις ἔσχον ἀνά μίαν νίκην.

Θ. Ι. Τόγγ... Βόλον.—Άποστείλατε. Ὅτ᾽ ἀ λάβετε.

Κων. Μ. Μουρατ... Κάιρον.—Δύνασθε. **Φαλῆράκι.**—Ναύπλιον.—Ὅτ᾽ δημοσιεύθῃ ἡ «Declaration» καί τό περὶ τῶν Μουσικῶν φθό-γων ἱστορικόν.

Λεμονίτσαν Ἄντιπα.—Κάιρον.—Ὅτ᾽ δη-μοσιεύθῃ ἡ «Βεβαίωτης» καί τό «Περνῶ».

Θ. Ι. Νικολαΐδου, Κάιρον.—Κυνηγὸν τῆς Ἐρήμης, Καλὰ Νερά (Βόλου).—Φωκ. Δ. Ἄλεξιου, Φάρσαλα.—Μ. Γ. Ἀναστα-σίου, Ἡράκλειον (Κρήτης).—Α. Ε. Ἄγγε-λάκη, Σητεία (Κρήτης).—Τά ὅτ' ὧμων στα-λέντα θά δημοσιευθῶν.

Κ. Μ. Μουρατιάδου.—Κάιρον.—Τινὰ τῶν ἀνεκδότων σας θά δημοσιεύσω.

Καλανών, Ναύπλιον.—Ἄλ. Μουτζουρι-δου, Ναύπλιον.—Γ. Κελεπούρν, Ένταῦθα.—Τά ὅτ' ὧμων σταλέντα θά δημοσιευθῶν.

Αἰγαν.—Αργεστόλιον.—Υπολείπεται πρὸς δημοσιεύσιν 1.40.

Σπυρ. Μανωλ.—Λευκάδα.—Δὲν ἐλήφθη.

Βερεωθήτε.

Φοῦνον.—Λάρισσαν.—Φωτογρ. ἐλήφθη ἀργά.

Εἰς τό προσέγγ. Στείλατε καί ἄλλας.

Ν. Πιερίαν.—Καλάμας.—Άποστέλλεται ὑπὸ τοῦ ἰοῦ ἀντὶ δρ. 10.

ΟΝΕΙΡΟ, ΦΕΥΓΕΙΣ ; ...

Ὁνειρο, φεύγεις καί ποῦ αἶς ; ...
Σὺν ἀπὸ κύμα κάποιος φλοῖβος,
ἀντὶ ἀπὸ κῆλο κάποιον ῥόδο,
ἀπ' οὐρανὸ κάποιον νεφάκι
λευκὸ λευκὸ,
ἐβγήκες μὲς ἀπ' τὴν καρδιά μου.
Τώρα μοὶ φεύγεις καί ποῦ αἶς ;
Πήγαινε

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΚΑΛΛΟΝΑΙ

Δ^{ΙΣ} ΜΑΡΙΚΑ ΤΖΑΒΟΥ ΕΚ ΠΑΤΡΩΝ

Δ^{ΙΣ} ΚΙΚΗ ΓΙΑΝΝΟ-

ΠΟΥΛΟΥ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

Αἱ δύο ταῦται φωτογρα-
φίαι τοῦ ἐν Ἀθήναις φω-
τογράφου κ. Ξανθοπούλου

ἐστάλησαν παρὰ τοῦ γνω-
στοῦ ὁμηγεύου τῶν Ἑλληνι-
κῶν καλλωνῶν κ. Ἀχ. Νέη.

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 50^{ΟΣ} ΕΙΣ ΤΗΝ 14^{ΗΝ} ΣΕΛΙΔΑ

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ.—Ὁδὸς Σοφοκλέους, 7.